

ELIXIR IESVITICVM

S I V E

QVINTA ESSENTIA IESVITARVM;

EX VARIIS, IN PRIMIS PONTIFICIIS,
AUTHORIBVS, *Alembico veritatis extracta; quæ Mundi
theatro exhibetur*, Continens,

- I. EPITHETA & PERIPHRASES Iesuitarum.
- II. CATALOGVM, *vel quasi*, TESTIVM VERITATIS de Iesuitis.
- III. SIMILITVDINES & APOPTHEGMATA de Iesuitis.
- IV. THESES & POSITIONES ex novâ-antiquâ veritate desumptas, Patribus Iesuitis ad ventilandum proximis diebus Saturnalibus, & qui eos sequentur usque ad carnis privium, *vel præter propter*, propositas.

COLLECTORE

GRATIANO LEOSTHENE SALICETO.
Anno primi Iubilæi IESVITICI.

Loco IESVITIS minus repleto, sed melioribus mentibus dedicato.

ANNO Salutis DOMINI NOSTRI.

ELIXIR IESTIVUM

1785
OVIATA ESSENTIA
1785 A. M.

EX PARTIBUS, IMPRIMIS, PONTIFICIS
ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE
ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE

ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE
ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE
ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE
ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE, ASTRONOMIAE

COLLECTORAE
GRATIANO LEOSTHENE SALLUSTIO
GRATIANO LEOSTHENE SALLUSTIO

GRATIANO LEOSTHENE SALLUSTIO

GRATIANO LEOSTHENE SALLUSTIO

REVERENDISSIMO
D. GVILIELMO LAVD
ARCHIEPISCOPO Cantuariensi, totius Anglię
Primate, & reliquis Ecclesiis Anglicanis.

QVI bis aliquem vult perire, proprio eum jugulet gladio. IESUITAS qui vult convincere, non Reformatę Religionis hominum, sed hodiernę Romanensis Religionis virorum Testimonijs ei utendum censeo. Atque hæc ipsa causa est, quę me ad colligendas has Periphrases, descriptiones, historiolas, similitudines, Apophthegmata, & Theses ex Pontificiis Authoribus, quibus tamen obiter intervenerunt aliqui ex iis qui diversam ab ista religionem profitentur, sed pauci & pauca, impulit. Persuadere volunt non simplicioribus modò, sed etiam emunctioris naris hominibus Socienni isti, sibi cum reliquis Doctoribus, Professoribus Academiisque Pontificiis optimè convenire. Quam vere autem id jactent, manuaris hic libellus docere potest. Quem potissimum huic anno convenire puto quod eo ipso anno in publicum exit, quo Annum Iubilæum confirmati sui ordinis per orbem hunc Europęum celebrarunt. Vestrę verò Reverendissimę Dignationi ideo nuncupare placuit, quod *Primas* Anglicanarum Ecclesiarum constitutus, non quidem me informatore opus habeas; sed ut sub nominis Vestri prærogativa emissus, tantò tutiorem apud alios inveniat receptum. Quem meum laborem si non omnino ingratum bonis viris intellexero fuisse, calcar & stimulum mihi additum putabo ad alteram partem, quę ligatę orationis Testimonia clarorum Virorum in utraque religione proferret, tantò maturius absolvendam, & lectionis publicę faciendam. VALETE.

*Non Iesuita bonus, vel si bonus extitit unquam,
Iesuiticum id præter contigit ingenium.*

INDEX AVCTORVM

ex quibus facta hac COLLECTIO.

Admonitio ad Henricum IV.	<i>Tharraeus</i> Hebus, seu Conrad. Barthius.
Anonymi.	Henricus IV.
<i>Antonius</i> Arnaldus.	Simon Mario.
Augustani Monachi.	Mercurius Iesuit.
Autor de Iesuitis ex Polonia expellendis.	<i>Arias</i> Montanus.
<i>Academia</i> Burdigalensis.	Morvillerius.
Melchior Canus, Episcopus.	<i>Academia</i> Parisiensis.
Cardinales, &c.	Parlamentum Parisiense.
Causæ Odii in Iesuitas.	Stephanus Paschasius.
Clerus Anglicanus.	I. Passeratius.
Consilium de Iesuitis in Valefiam non recipiendis.	<i>Academia</i> Patavina.
<i>Academia</i> Cracoviensis.	Pyramis Parisiensis.
Diploma Anglicanum.	Philippus II.
<i>Ludovicus</i> Dolæus.	Povellus.
Epigramma in Effigie Cottoni.	<i>Stanislaus</i> Pronski.
Eques Polonus.	Salvus-Conductus Iesuitarum.
Euphormion Barclaii.	Simon Stenius.
Franciscani.	Sorbona.
Harlæus, Præses.	I. A. Thuanus.
Hasenmüllerus	Pontus Tyardæus, Episcop. Cabill.
	Adrian. Turnebus
	Vigor.

DESCRIP-

DESCRIPTIONES

ET EPITHETA

IESVITARVM.

Ex PASSERATIO.

OBS COENÆ volucres, quæ rapinis contactuque omnia foedant immundo, Decolor & quibus est vultus, teterrima ventris proluvies unæque manus, & pallida semper Ora fame. disp. de ridicul. Bipedes volucres sine pennis Curua quibus pullam subnectit fibula vestem. Harpiæ. filix. Profugi homines, nec minus vagi quam Scythæ, noua gratuita doctrinæ professione vulgò commendati Sinones. Qui unum hoc sciunt uncta deuorare patrimonia. Qui gratis nocent. Hirudines patrimoniorum. Aucupes puerorum Magistri per aureum funem de cœlo delapsi. Nitedulæ, quæ rem ciuium arrodunt. Speculatores & exploratores Philippi, & ejus tyrannidis acerrimi Satellites. Qui licet fibulam gestent, nihil minus sunt quam Hippolyti. Bonorum auctorum cuiratores Deliaci: Cretenses mendaces, malæ bestiae, docentes juventutem artem mentiendi & dolos. Vulpeculæ. Chamæleontes, Polypi, stelliones. Ibid.

Ex Adriano T'VRNEBO.

NOta secta mentiens IESVM. Dulce latrociniis præ- tendens nomen opertis. Secta tartareis emissis vadis, spoliaria plebis instituens, speransque suos ditare latrones: jamque gregem pascit simulatio dira rapacem, semper inuncantem viduarum è viscere prædam, fallen-

Elixir Iesuiticum.

A

tem

tem pueros, & inertia pectora vulgi. Veruecum in patria
 crassoque sub aëre nati. Larvæ & Lemures. Vesperti-
 lionis habentes caligantis opes, & cæcæ pignora talpæ.
 Prædo togulam cui fibula nectit. Simulatores; Comœ-
 di. in Epist. ad Cardin. Lothar. Qui non contenti stipe
 minuta, sed Testamentis inhiant, lucrisque beatis. Insi-
 diatores, Captatoresque, Eleemosynarum pauperum a-
 uersores. Amplarum sectatores prædarum. Qui magna
 petunt, dum parua fugiunt. Exiguum pretium contem-
 nere sucti, ut jugulent fortunis omnibus orbos. Qui cuer-
 tunt bonis exhæredantque propinquos. Qui testatoris
 censu potiuntur opimo. Grassantes prædones in fortunas
 opimas. Phariæ examina scæua locustæ. Propositum qui-
 bus hoc, hæc mens, cumulare bonum, villas & prædia
 quærere multa, Atque potestatem vitæque necisque pa-
 rare, In stupidum vulgus. Idem in Epist. ad Sotericum.

EX THYANO.

A Bimmiti furia Auerno. Gens gnara nocendi. Gens
 nata exitio Gallia. Hesperie fuscis gens emissaria
 ab oris, Fucum affectatâ quæ gravitate regit. Gens nata
 Magistratum conuellere, nata ministris subtrahere obse-
 quium præsulibusque suum; Geryoni quæ dum placeat,
 faueatque trifauci Terrarum reliquos non facit assis he-
 ros. Et cœlo facinus dignum putat omnia sæui, in regis
 longas tradere sceptrâ manus: Quæ disciplinam morum,
 quæ Gallica venit exuto legum solvere iura metu. Et vi-
 tes regnantum animas ipsosque necandos Horrendâ reges
 proditione docet. Seruandamque Fidem negat, argutis-
 que cauillis Detorquet magni iussa verenda Dei. Qui
 crimine in omni obtendunt causam religionis agi: qui ac-
 cusantque bonos ultrò, excusantque nocentes. Et patro-
 cinio consilioque iuvant. Qui spargunt semina corrupti-
 fucci, lentique veneni. Noxia doctrinæ semina pestife-
 ræ: concipit unde malum grande inconsulta iuventus, &
 concepto

concepto alios inficit ipsa malo. Gens bello, plus pace
 nocens & ad otia versa. Crudeles animam vertens ad in-
 fidias. Qui Gallia & in mediâ conscripto milite regnant
 Diraque fraterno sanguine bella gerunt. Ignati à bello
 cunctorum fonte malorum secta fata est, Bellum hinc
 nunc & adulta ferit. Stimulis furialibus acti. Queis vitam
 pueri discunt odisse Magistris, Extrema & mortis temne-
 re supplicia. Qui tormenta pati mandant nilque inde fa-
 teri. Vulpes. Errones per quos factum divine ut vocis a-
 pud nos esset ubique fames, esset ubique sitis. Turba ini-
 mica. Patres vestem queis fibula nectit. Seditiosa cohors.
 Harpyiæ Ixione nati semi grauidæ nubis inane genus.
 Monstra; In Elegia contra Assassinos. Societas quæ se ad
 omnia seruitia sine ulla regionum aut temporum excep-
 tione Vicario Christi mancipavit. Quæ in tantum breui
 crevit ut ipsis principibus formidolosa esse cœperit. Cla-
 romontanæ Scholæ sodales. In historia l. 35. patres reli-
 giosi l. 110.

Ex Responsione ACAD. CRACOVENSIS,

Anno 1622.

HOmnes huius seculi mores egregiè possidentes, qui,
 si cui ægrè facere cupiunt, ei dant blanda verba.
 Hypocrite homines corde duplici, lingua perforata. Qui-
 bus nihil commune cum ceteris religiosis: quorum reli-
 gio toto cœlo à reliquorum Monachorum dissidet: qui
 in primis in votis habent, ut non sint sicuti ceteri. Mille
 concatenatas calumnias nectentes. Quibus mos est om-
 nia pro iniuriis accipere, quæ defensionis sui iuris ergò,
 ab aliis afferuntur. Nescientes Doctores quid verbi sit
 iurisdictio. Imbrobi & Calumniatores. Qui omnes ex-
 communicandos censent qui eos sinistro oculo aspexe-
 rint. Qui neminem salvum posse esse credunt, qui minus
 ipsis fauerit. Nugatorum omnium audacissimi, sub quibus
 immanis fastus & exitio suo proximus latet. Romanæ se-

A 2. dis hæ-

dis hæredes ex semisse & ex Divûm consilio venientes. Quos secundi rerum successus & fortuna nimium blandiens in elationem animi & petulantiam intolerandam redegit. Omnia cum pulvisculo auferentes. Nouas Academias in euerfionem veterum extruentes & excitantes. Nullam habentes frontem. Iuventutem abstrahentes. Scholam contra scholam erigentes. Qui de iniuriis factis protestantes accusant capitalis facinoris. Homines mala fide. Nugatorum omnium principes. Qui sciunt quid Iupiter Iunoni in aurem dixerit. Qui scrutantur corda pontificum, principum, gnari quid cuique mentis sit. Geminam pupillam oculi habentes, quibus omnia videntur duplicia. Geminio corde homines, duplici mente & animo. Spiritu calumniatoris afflati. Impudentiores falsis illis testibus qui contra Christum quondam steterunt. Qui Maieftatis ad tegendam suam insolentiam adducunt. Id agentes ne quis contra facta ipsorum prouocare & appellare ad quemquam possit. Delatores Gloriantes in sua malitia & petentes in sua iniquitate. Facientes dolum sicut nouacula acuta. Diligentes malitiam & iniquitatem. Qui sperant in multitudine diuitiarum suarum & præuolent in vanitate sua, rerum successu lascivientes. Miris modis iuventutem sollicitare scientes, non ut eam doctiorem, sed ut sua collegia frequentiora ad speciem faciant. Quorum vanitate scholæ coinquinatæ sunt. Precariò discipulos quærentes. Eruditionem muliercularum auriculis & cuiuis de plebe commendantes. Apud quos species virtutis pro re, fucus pro veritate est. Conuocantes iuventutem per imagunculas, per sollicitationem matrum, per cantilationem calumniarum. Vnius scholæ discipuli alterius Magistri, audaciam pro sapientia, tragœdiolas, declamationes, versiculos ab aliis ante triginta annos scriptos pro suis venditantes, & rudi popello in scena exhibentes. Semitheologastri. Colore solo fallentes. Collegium malignantium. Gnauiter impudentes. Qui putant se solos Ecclesiæ & reipublice natos, cum ta-

men

men nihil minùs unquam cogitent, quam his prodesse. Semimagistelli : Exacti comminiscendi & fingendi artifices. Sanguinarii. Ex musca Elephantum facientes. Delicati. Solventes juventutem legibus & obsequio quod Rectoribus debent, quò facilius eos in casses suos pertrahant. Semina confederationum, conspirationum, tumultuum. Philautia repleti. Noui Dictatores. Montes promittentes tandem musculum parturientes. Egregij religiosi, errorem & fastum suum in alienam calumniam convertentes. Parietes dealbati. Calumniarum Lerna. Quos princeps mendacii excavavit. Dii, vos magni & minuti, patres, quanti nugatores estis, omnium mortalium summè improbi & maligni. Ebrii à poculo eius quæ sedet supra bestiam coccineam sua vitia magnatum titulis velantes. Sejani apud Principes. Malis oculis probitatem alienam adspicientes. Et quæ plura in illa responsione haberi potuissent. Sed his benignus lector contentus esse poterit.

Ex Conclusionibus SORBONÆ Parisinæ 1554.

d. 1. Decembris.

NOva Societas insolitam nominis IESV appellationem peculiariter sibi vendicans. Licenter & sine delectu quolibet personas quantum libet facinorosas illegitimas & infames admittens. Nullam à secularibus sacerdotibus habens differentiam in habitu exteriori. Donata multis & variis privilegiis in præjudicium Ordinariorum & Hierarchici ordinis, imò etiam Principum & Dominorum temporalium, contra privilegia universitatum denique in magni populi gravamen, Religionis monasticæ honestatem violans. Enervans exercitium studiosum, pium & pernecessarium virtutum. Occasionem dans liberè apostatandi ab alijs ordinibus, debitam ordinariis obedientiam & subjectionem subtrahens. Dominos tam temporales quàm Ecclesiasticos suis juribus injustè privans. Perturbationes in vtraque politia, multas in populo querelas, multas lites, dissidia, contentiones, æmulationes, variaque Schismata inducens. Societas

Elixir Iesuiticum.

B

in fidei

in fidei negotio periculosa, pacis Ecclesiæ perturbatrix, monasticæ religionis euersiva, & magis in destructionem quàm edificationem. Similia & plura Epitheta Acad. Parisina eis tribuit. l. 110. Thuani.

Ex Stephano PASCHASIO.

SEctæ ambitiosa, & fucatæ religionis plena, in Hispania nata, Lutetiæ adulta, Venetiis exercitata, Romæ initio exagitata, postremo recepta & privilegiis immodicis & à iure communi exorbitantibus donata & Theologorum Parisiensium sententia damnata ab Episcopo Parisiensi reiecta. Gratuitæ puerorum institutionis specie grassans, familias captatis Testamentis exhauriens, iuventutem specie religionis corrumpens, fascinatis per superstitionem puerorum ingeniis, seditiones & defectiones in regni perniciem aliquando erupturas moliens. Legitimam magistratus auctoritatem labefactans, disciplinam Ecclesiasticam enervans, omnia divina & humana iura confundens, ambitiosum nomen sibi arrogans. Novi hostes intra regni viscera. Cuius sectæ astu, dolis, superstitione, dissimulatione, præstigiis ac malis artibus publica tranquillitas non solum in regno Galliarum, sed etiam per universum Christianum orbem periclitatur. Homines semper sua quàm aliorum plus æstimantes. Acad. Lovaniensis in Merc. Iesuit. 4. l. pag. 463.

*Ex LIBRO, seu CONSILIO de Iesuitis ex regno
Poloniæ expellendis.*

Qui in executoriali praxi primas sibi ubique arrogant. Iesuite, quod in consiliis pessimum est, præcipuè arripiunt arripitum peius efficiunt. Si uni Iesuitæ non essent, aut turbas nullas habituri essemus, aut si quæ obortæ fuissent, eas multò facilius minorique periculo consopiri potuissent. Optimi & planè desperatæ audaciæ ficarii. Factio Iesuitica. Genus transcendens reliquum Clerum. Accipitres aulici. Exterorum venatorum indagatores. Novi & Iesuitici mundi seminatores. Exercitati practici. Aucupantes hominum opulent-

opulentorum testamentaria legata fraudum exquisitissimarum artificio. Pestis Iesuitica politicæ tineæ. Legum politicarum arrosores, Tubicines aulici: Iesuiticæ bilis præfervidus estus. Invasores libertatum & privilegiorum avitorum. Subtiles disertis, & in concitandis affectibus acres, vehementes & imperiosi, sed, non sine gesticulatoria leuitate nimioque fucandi sermonis studio, & ardentissimæ ambitionis affectu. Repleti & impleti inexhausta calumniandi & convitiandi libidine. Iactantes occultum & exoticum artificium instituendæ iuventutis. Actuales homines qui ex unis nuptiis geminas efficere norunt & solent. Illa præsens huius seculi Pandora, ex cuius fatali pyxide omnes Europæorum intestinæ calamitates hætenus scaturire visæ sunt. Servi nequam veteratoriâ calliditate pollentes. Audax secta ad res arduas tentandas, sed parum felix eventu. Bilis corporis politici perniciosi actores. Vulpes per montes, Alpiumque iuga hinc inde commeantes & exoticarum artium Spiritum ferunt & perferunt. Aularum pestes. Superiorum prælatorum pædagogi, quos ut Aulæ Rom. Corycæos metuere & observare cogantur, pestis politicæ. Fera bestia. Iesuitæ crucigerorum spurii, Iesuitæ solertes, cauti, subdoli & fraudulentis: Staragrodzky Polonus.

Ex Literis ACAD. CRACOV. ad Lovanien.

Anno 1627.

Iesuitis mos est ubique res humanas aucupando coelum iactare. Fuci Scholastici primo Agninam præ se ferentes, leoninam tandem, ubi vires sumpserunt, induentes. Insociabilis societas. Novi præceptores qui luxu & petulantia non virtutis studio cathedras erigunt. Vbi dolo non procedere vult ad vim, calumnias & artes aulæ convertuntur. Conquirentes vicatim per suburbia discipulos & greges nebulonum. Quos nulla cædium satietas capit. Barbaros ad facinora conducentes. Fascino quodam principum sibi devincientes benevolentiam. Sanctuli. Advocatos interver-
tentes. Surreptitiis furtivisque privilegiis agentes. Fortunæ

nepotuli. Qui internis conscientiae ictibus discerpuntur & miserè dilacerantur. Vultu simulantes & fronte mentientes. Graphicè loquutulei. Scenicas & plebeiae opinionis varietate coloratas Scholulas erigentes. Quærentes exterminium illustrium Academiæ.

Vitiis Pontificum & Curiae Romanae adulantes. Iesu sodales, sed Iesu gloriam non quærentes. Iesum ignominia, probro & dedecore afficientes. Gentianus Hervetus ad Salmeronem Iesuitam. Anno. 1563.

Certos universitatum cursus evertē contendentes, omnibus in rebus prævalere satagentes. Rationem status, non statum rationis prosequentes, reipublicae labes. Andreas Trevisius ad Acad. Salmantic. Ep. Anno 1627. Bruxellæ scripta.

Ex LIBRO de CAUSIS publici Odij erga Iesuitas.

MOnopolium gratiae apud DEVM & principes, instituentes Homines de Schola, nimium pretiosi operarii. Adumbrati pauperes stipes odiosè corrogantes. Modicae fidei, manus oculatas habentes, nec credunt, nisi quod vident. Nunquam satis habentes, sed semper plus petentes, donec nihil quod impetrare queant reliqui fecerint. Inter opes partas jam adhuc in petendo odiosi scientiae opinione & persuasionē inflati. Doctissimis quibusque superciliosè nimis imperantes. Tyrannidem in literis exercentes. Omnium rerum internuncii & pararii. Ardeliones & curiosi.

Ex ADMONITIONE ad Henr. IV.

IVdaitæ. Nomine qui Christi scelera atque piacula vetant. Queis magis in votis nihil est quàm nomine sancti Fœderis è Soliis Dominicos depellere avitis, & jugulare pios reges populumque fidelem in proprios animare Duces & ad arma cingere, Sceptraque Francorum raptori tradere Ibero, Cunctaque terrarum Papæ submittere habenis, Tristes Sinones. Harpyiae animarum. Authores scelerum & doctores magiae.

magiæ. Mancipia papæ. Cicadæ, vertumni. Qui falso nomen IESV præfigunt fronti, titulisque Illustribus ornant. Cohors occultis studiis & multâ callida fraude. Queis nunquam evomuit magis execrabile monstrum Tartarus immitis, non pestis amarior ulla Christiadum terras corrumpit & infestavit. Sceleribus referta, invisa propago. Immunes operum contemptoresque sacrorum Impuri immites scelerati, & dira luporum semina, Agnorum celantes vellere virus. Stygio genitore sati qui præsidet umbris Esauitæ, Iudaitica pestis. Ultima fex hominum. Cacodæmonis excrementum. Quo nil terra tulit pejus nec foedius unquam: Inferno Acheronte remensa progenies. Foedifragi. Tenebræ deceptoresque juventæ. Scelerata gens, Ranæ. Viribus inferni pollens & fraude parentis.

Ex SALVO CONDUCTV IESVITARVM.

Dira lues quâ nil trunculentius unquam extitit. Mundi non solum sed & antaganista Dei. Nulla quibus hominum cura nec ulla Dei. Dæmonomagi.

Ex Epigram. ANONYMI effigiei Cott. affix.

Jesuitæ Dæmonia meridiana. Olidi Suitæ. rapientes nomen IESV. Spiritus perdens. Necromantæ Socij Cacodæmonis. Iesu jactans de nomine nomen foedi Dæmonis administri. Regicidæ.

*Ex Tarra HEBIO, aliâs Conrado BARTHIO,
in Amphith.*

Cohors in orbe quæ modo alta magnatum feroce sceptra cum libidine affectat. Iesum mentita, cohors cleepens, Harpagans, gloriam, ambitum, opes. Nil pensi habens involare pessimis dictis bonos, nulla numina credens, nisi ventris arma quæ docent, luxus probat, Consilia dira parricidali manu in capita regum sacra moliens Deo, Impudici sanguinis siti ebrij. Foedi, dolosi, fraudibusque perfidis in

dis in fas nefasque venditi Romæ Deo. Iuventutis malum.
 Impia Cerberi propago, Secta turpior omnibus Chimæris.
 Nullo Bellerophonte donandi. Tribarbari fex inficeti Ignatij.
 Semivira turpi Spina queis salit motu. Castratores.
 Patres patrati extra Sroici in domo Cynisci, inficeta natio,
 malefaciens Dei genti, Lojolitica tribus, tenebriones, stoi-
 cidum cohors. Hispanum nomen, proles Saracenica, Sæ-
 væ pestilitatis cohors, Loicolentes. Extremus Ditis cona-
 tus, chara Megæræ, Tisiphonæ studijs semper amica co-
 hors. Quos per mundum omnem agitant, Furia igne fa-
 cro, nusquam stabiles, Queis conscia corda malorum.
 Quos scelerum sacer in crimina, turbo rapit. Maximum or-
 bis humani opprobrium, Lucta sæva Christianorum. Fla-
 grum stridulum irati Dei Veteratores. Fax & fex Lojolæ.
 Basilisci. Stirps horrida Ditis & Chimæræi gens Cyclopica.
 Perfidi latrones. Fax mundi. Opprobrium & lucta rerum.
 Fratres Lojolæ. Pestilens secta Ignatianorum, atque igne
 dignorum. Credentes beatum nomen Iesu regmen opti-
 mum omnis infandæ libidinis, crudelitatis, & horrendi sce-
 leris. Confluentes errone. Struens secta falsimonias, pe-
 culatus & pericula regum & regnorum. Quos immisit orbi
 cum sororibus binis pallens Megæra. Stoicida secta Igni di-
 gni rabulæ, Everfiones regum machinantes, tumens Lojo-
 læ natio, evertens arces, urbes, thesauros, & sceptræ Re-
 gum. Impia pestis quam tueri est pestilentia regum. Impia
 secta. Ver sacrum. Ruina regnorum. Eurentes Sophistæ,
 nec mares nec fœminæ, Iesu latentes nomine. Quos Dis
 postica parte dedit. Arrogans secta tenebrionum. Dente
 fremens, Romana cohors contraria Iesu, olim quam peperit
 Cerberus, &c.

Ex Simone STENIO in Polinodia.

CLerus Lojolitanus. Pestiferæ doctrinæ semina inferens
 in patriæ damna suumque probrum. Quibus est frons
 perfida cordi, digna odijs hominum vindice digna Deo,
 Hispano Clerus fundatus milite Paulus Tertius. In terris
 cui summus Episcopus esset, Papæ mancipia. Assassini So-
 dales.

dales. Quaslibet ad cædes ferroque doloque parati, secta nihil meditans aliud procerum quam funera, Quorum Idolis obstat pietas multiplicandis. Sicarij haud uno carnifice digni. Spargendis Dogmasin authores. Queis regna ruunt & mars bella cruenta excitat, & totis pax exulat aurea terris. Nebulones scelerati. Gnari simulare & dissimulare, loco, tempore, nominibus & vestibus permutatis. Mirifica ars quibus est dicta Æquivocatio fallax. Arguti monachi quos Germanis Iberia mittit vel Roma referta Lupercis, omnibus in terris nati furialibus ausis. Socij, quibus est os melle refertum, Cor fellis plenum. Fratres ordinis antri. Suaviter irridens hominesque Deumque potentem secta sacer ordo. Ex ipso ad superos Acheronte profecti. Socij spiritus mendacis & homicidæ. Qui nomen Iesu nequiter infamant. Qui ciunt in nostris terris horrenda bella. Soboles à patre profecta cruento. Quibus est vesania mentis. Nil qui sapiunt Apostolicum, nil mite, sed atrox, Antichristi vexilla sequentes, cui sacramentum dudum dixere, parati Illius exequiet jussum linguaque manuque. Quibus mater superstitio, & artololatria filia, & ambitio Germana, superbia neptis. Quos Lojola miles Iberus Pontifici consecravit propriosque dicavit. Hujus seculi Assassini suisque parati. Quodlibet ad facinus quod vel jussit obire, vel pater iniunxit, quem nobilis ordo veretur. Monstra quorum similia non tulit aut seculis ullis feret ultima Cube. Doctrinæ pestes, & livida religionis ulcera, quæ foedant turpius ac Harpyiæ quondam Phineia fercula mensæ, unum Pontificis solium exaltare; sucti; per terras omnes volitantes.

Ex POVELLI Libro de Antichristo.

L Ojolanae factionis blasphemii monachi: Pontificis Romani & papanæ Ecclesiæ acerrimi propugnatores, Lojolani Hæretici, & Agyrtæ. Lucifugæ. Personata & meretricia forma turgidi. Papalis dignitatis institores, assertoresque strenui & papanæ Ecclesiæ columnæ & fulcra. Egregij Pontifices Romani. Satellites & fortes milites. Papanæ Ecclesiæ,

Ecclesiæ. Impuri Spiritus Apocalyptici.

Ex EUPHORMIONE LVSININO.

ACigniani, pullati Eutychiani, populum sacrorum, & religionum terrore devincientes, principes populi metu, magnates principum fictâ benevolentia tenentes. Omnium ordinum vires privata domus limine concludentes, omnium negotiorum sequestri & arbitri.

Venetus. Bellorum auctores. Novarum dissensionum semper incensores. Senatus Venetus Anno 1607.

Harlæus. Gens ingrata. Novitij Theologi. Harlæus præses Parl. intercessione sua ne Iesuitæ restituerentur 1604. apud Thuanum. l. 137.

Ex AVTHORE CONSILII ; Quare Iesuitæ in Valesia non recipiendi.

COrycæi, Sacrilegi. Harpyiæ Induperatores, seductores, Exleges, Domini, sumptuosi hospites, Testamentorum captatores.

Ex Oratione MORTIVILLERII Rectoris Paris. Acad. contr. Iesuit. 1611. habita.

IMportuni Hæredipetæ, qui ut corvi prædæ inhiantes non nisi injecta in os offâ recedere solent. Sagacissimi patres totum orbem dogmatum suorum facibus incendentes, Gigantes, qui volumina voluminibus, ut montes montibus imponendo cœlum sapientiæ scandere se putant. Arcanâ quadam arte munerum copiam passim ex omnium manibus & oculis elicientes. Purissimum ac verè Chrystallinum oculi Gallicum humorem admixtis exoterica doctrinæ fortibus perturbantes. Novus & Gallicano Genio inusitatus religiosorum hominum Coetus, è finibus monasticæ professionis exiliens.

Ex PYRA-

Ex PYRAMIDE PARISINA.

MAli magistri, Genus hominum, novæ ac maleficæ super-
 perstitutionis Hispanicæ columnæ, Gallicæ juventutis
 corruptores, pacis, tranquillitatisque publicæ turbatores, re-
 gis proditores, & patriæ desolatores.

Ex DIPLOMATE ANGLICO 1602.

REgis Hispaniæ buccinatores, summæ indolis Juvenes au-
 cupantes. Instituendæ Juventutis Monopolia.

Ex Oratione EQVITIS POLONI contra Iesuitas.

MOnachorum familia quæ à Iesu Salvatore nomen ha-
 bet. Ad res omnes debilitandas, & evertendas nati.
 Gabaonitæ Hispanici. Pallio modestiæ recti, calceis Hypo-
 cryseos induti, simulatione paupertatis, modestiæ, pietatis,
 castitatis ornati. Spiritus Iesuiticus & Gabaoniticus. Pestes
 & monstra. Quos eibus alienus & otium feroces reddit. Sce-
 lerati homines. Hispanici Iesuitæ. Iesuite cruciferi. Iesuitæ
 omnium virtutum genere larvati. Exploratores Gabaonitæ.
 Nitidi & splendidi, potentes & gratiosi, patres pietate simula-
 ta, vultu atque habitu ad homines decipiendos comparato.
 Homines obscuri, peregrini, plebeij. Duces seditionum at-
 que conspirationum. Neminem hominem præ se esse putan-
 tes, se solos sanctos, solos doctos existimantes, ferentes se-
 mina discordiarum, bellorum & seditionum civilium. Cuti-
 culam suam curantes, pecuniam colligentes omnia ad se tra-
 hentes, In fraude & ex fraude viventes. Viperarum proge-
 nies. Ad patriæ perniciem viventes.

*Ex Pont. TYARDÆO, Episcopo Caballonensi, in
 Apologia contra Iesuitas.*

ACres Molossi Venatoris Romani. Quorum animus vul-
 tu, & flagitia parietibus reguntur. Quale solet sylvis
Elixir Iesuiticum. D brumali

brumali fugere viscum, Fronde vitere novâ quod non sua
feminat arbor, tale est hoc hominum genus. Qui cum suam
sedem non habeant, in aliena vivunt. Viscus merus sunt.
Viscata sunt eorum verba, viscatus omnes habitus & vultus,
gestus, motusque corporis viscatus, viscata maxime, fictitia
superbaque, humilitas, viscatum & ambitiosum est honorum
fastidium avaraque divitiarum aspernatio & averfatio vi-
scata est. Toti sunt viscidi. Qui sub sanctę religionis ve-
lo decipulas, impietates & omnis generis scelera contegunt.
Qui nefarias, infandas, ab Angelis desertoribus proditas, &
à Deo interdictas vetitasque sacris Liturgiis immiscent artes.
Hypocritę religionis simulatores & parietes dealbati. Scho-
lę & pulvere Rhetorculi declamatores. Venditantes se sa-
eros concionatores. Qui concionibus seditiosis accommo-
datiores sunt, quam tranquillis moderatisque sermonibus.
Qui loco Evangelicę lectionis signa dant militibus, & pro
hymnis divinis classicum horum seu orthium bellicosum
Minervę donant, & sonant.

Ex Libello supplici ACAD. PARISIÆ,
Anno 1544.

SEctę magnas confusiones in disciplina Scholastica exci-
tans, turbis causam dans. Aperte se factionis partibus
Hispanorum addicens. Diris seditionibus non solum urbem
Parisinam, sed totum regnum Gallię miscens. Sectę ad la-
befactandam omnem disciplinam tam civilem quàm Eccle-
siasticam introducta. Sectę negans obedientiam Academię,
Rectori Academię, Archiepiscopis, Episcopis, Curionibus.
Sectę pestifera; obliti sacerdotalis professionis se immiscen-
tes publicis negotiis. Exploratores Hispanorum.

Ex Oratione Antonij ARNOLDI, Advocat.
Acad. Parisinę.

Hispani partibus addicti. Qui reges cum proceribus re-
gni committere assueverunt. Homines origine & in-
stituto

stituto Hispani, proditiones specie religionis introducentes; Emissarii, fucati sacerdotes, quorum tessera est unum Deum, unum pontificem, unum Christiani orbis regem. Arfacidarum & Assasinorum successores, acres Philippici nominis Satellites, ad excogitandum acutissimi, ad audendum impudentissimi, ad efficiendum acerrimi, tam in scelete vigilantes, quam in perditis rebus diligentes. Secta periculosa Ecclesiæ pacem turbans, monasticam disciplinam evertens, & magis in destructionem quam ædificationem vergens. Novi sectatores, nec regulares nec seculares. Hispanorum speculatores. Hispaniensis schola. Qui ubique apertis scholis, quasi incisus venis Academiæ succum atque sanguinem depascunt. Hispanorum Corycæi, homines sceleratissimi, cruentis manibus.

Ex Oratione Ludovici DOLÆI, contra Iesuitas, pro Curionibus habita, apud Thuan. l. IIQ.

PAstores universales, circumcelliones. Hamaxarij Episcopi. Mentis Pontificiæ oculi. Qui Hispanum solem aspiciunt. Emissarij Philippi, quibus præsidium mentibus, Francorum imposuit perniciosi magistri, Perniciosa & sanguinaria. Secta Iesuitica Ordines Batavici in edicto 1596.

Batavi.

Ex CARDINALIVM, ARCHIEPISCOPORVM & ALIORVM.

NOn pacis interpretes sed seditionis buccinatores, & regniæ majestatis prophanatores. Impij grassatores. Aucupium in religione quærentes. Maleferiati homines. Nefarii homines.

Ex CENSURA Facultatis THEOL. PARIS. in Librum Sanctarelli. 1625.

DEmentati homines. Acerrimo Hugonotorum odio flagrantibus patres. Perversa Iesuitarum sodalitas. Ex colloquio Iesuitico. Pharisei. Vestiti pulcherrimo nomine Iesu.

secunda bestia Apocalyptica.

Vtilissimi sedis Romanæ ministri, Epistola de Excell. Soc. Iesu. Epicuri Discipuli. Novi Hercules Theologiæ bellorum pacisque arbitri.

Ex HARLÆI intercessione apud Thuanum l. 132.

PResbyteri & Scholastici Claromontanæ scholæ, qui nomen Iesu sibi sumunt. Illicitum nomen sibi tribuentes, se ab omni potestate Ecclesiæ eximentes, Doctrinam ad evertenda regię potestatis & auctoritatis fundamenta excogitatam tuentes, proditores ac perduelles. Novitij doctores qui cæteros præ se despicientes, separatas ab alijs scholas habere volunt.

Ex diversis ANONYMIS AVTHORIBVS.

Sitientes sanguinem Christianum. Hostes sacre scripturę, Seducatores subditorum. Impudentissimi stentores. Inventores novorum dogmatum, Asini Bileami insecutores. Iesuiticę Sphinges, pestilis ordo, Petasati patres. Qui Iesum verbis, Dæmona corde gerunt. Ditigena lues. Novi ordinis sacerri-mi homines Monachique qui animo firmati. & frontem triplici ære vallantur, omnem turpitudinis infamiam audacię magnitudine perseverantiaque discutientes. Mariani. Theatini. Quadricernunti. Iesu-bellitę. Vltimum & perniciosissimum Sathanę virus. Mancipia papę. Nobiles papę Syco-phanta. Sputum execrabile papę lambentes. Apostoli Lusitanici. Inter Episcopos sesqui monachi, & inter monachos semi-episcopi. Nova Phariseorum, & Hypocritarum secta. Pontificis Romani Molossi, & canes venatici. Rerum omnium indagatores, & perrimtores. Vaferrimi veteratores. Castoris instar dubij ordinis, omnium plumas furantes. Non una sparta contenti. Pastoribus reliquis suas oves surripientes. Cæterorum Canonorum exuviis divites, subdolo hamo piscantes. Gehennę Hispanorum tibicines. Circulatores Cybeles. Scelerati & parricidales magistri. Æquivocationum authores. Confessores curiosi, prædicatores verbosi, Doctores

Etiores fastuosi semper de gloria & pecunia solliciti. Sui sum-
 mi laudatores, aliorum contemptores, omnium censores.
 Audaces ad petendum, prompti ad capiendum. Periti men-
 dicantes, eminentes inter clericos, imperantes inter Lai-
 eos. Versipelles, gloriosi, ultores seditiosi. Ostentatores.
 Nugarum venditores. Docti Sycophantæ, periti Solo-
 phantæ, suaves palpatores, Aulici assentatores. Super-
 ciliosi. Habentes opes Venetorum, fastum Hispano-
 rum, imperium Romanorum, tanquam reges dominan-
 tes, tanquam fures deprædantes. Loquentissimi, men-
 dici mendacissimi, detractores pessimi, scelerum thea-
 tra condentes ampullata verba fundantes, bonos denigran-
 tes, malos probantes. Hispania queis genetrix. Italia est
 obstetrix, & Gallia dives nutrix. Sancto gaudentes nomine,
 vero at carentes omine. Non Christi Satellites sed Anti-
 christi velites. Ævi nostri legulei & renati Pharisei. Perver-
 sa comprobantes, quæ recta fuggillantes. Principum Sicarij
 orbisque incendiarij regnorum proditores, legumque frau-
 datores. Papæ Romano famulantes, regi Hispaniæ adulantes,
 bella post bella ferentes, nihil nisi lites quærentes. Ignorantes
 incantantes. Laborantes supplantantes. Fœminis nugas ven-
 dentes, Iuvenibus retia tendentes. Tam nummorum appe-
 tentes, quam salutis negligentes. Moribundos fascinantes
 & cor ægrorum lancinantes. Profitentes paupertatem sed
 nil facientes egestatem. Gratis legentes, gratis nocentes,
 aurum legentes, viro nocentes. Herodiani Hispanifati im-
 postores, effrenes, Erynnides, Scioli, Sues, vineam domini
 perdentes. Inquisitores, vani iactatores, vacui virtute, Tar-
 tareæ tubæ, absorptores bonorum & animarum. Applauso-
 res Papæ. Alastores. Luperci. Quinta essentia ordinis mo-
 nastici. Scorpiones Hispanici & Spirituales. Rana Apoca-
 lyptica. Papæ nervi. Quietini. Perduellionum & seditio-
 num fatores. Plebis corruptores. Qui plebi non vinum evan-
 gelicum, sed venenum & cicutam romanam propinant, Pon-
 tificij legati. Novi peripati. Creaturæ papæ novissimæ & ne-
 quissimæ. Athei in quarto gradu. Qui toti orbi negotium
 faceffunt. Hispanicæ factionis asseclæ, & instrumenta velu-

ti auxiliarij milites. Veredarij papæ, & cursores regis Hispanici. Philtra Bestiæ Apocalypticæ, per totum orbem circumferentes. Hyperphilauti. Diaboli in carnati. Angeli destructores. Diaboli Zizania hinc inde Serentes. Novi Rhetores, aliud in ore aliud in corde habentes. Orbis universi præter ordinis sui hostes Audaces in petendo, faciendo, negando facinora perpetrata. Subtiles in dicendo, habiles in cogendo, celeres in comminiscendo. Devota regis Philippi mancipia, Superstitionum sequestres. Papatus promachi. Portentorum alumni & ministri. Corvi Emissarij. Mirabilarij. Iudicis Pontificis Roman. Pegasi, & cursores. Ghiesitæ. Monachorum Scorpiones & flagella. Legati & pararij regis Hispani. Papæ lictores. Saulitæ. Christianorum Philistæi. Iesum vitantes. Novi Herostrati. Pulverarij. Mercenarij religionis præcones.

*Sequuntur jam Germanicæ & Belgicæ Iesuitarum
Descriptiones ex varijs AVTHORIBVS
desumptæ.*

DE Heeren van den knechten Iesu, de nieuwe ende noyt gehoorde Orden der Iesuyten, die soodanighen vvegh der volkomentheydt ingaen, vvelcke noyt eenighe Propheet ofte Apostel is in den sin ghekomen. Die vierkante hoeden enn musen-dragers, die als Quacksalvers achter Landt loopen, dat heylighe gheselschap, van het Duyven-Broederschap Iesu, welke met den Duyvel een onderling verdragh vveten te maken. Die leste Vorsschen, vvelcke dat Dier uyt den poel spout, ende die den selven vvederom op het kussen helpt. Die onnutte Verckens, vvelcke om harer onreynigheydt ende wuyle besmettinge alsoo genoemt vworden. Des Duyvels steke blat, vvyt van Iesu, ende tegen God, Iessereers, ende Huerlinghen, Hesiten: Die Lazarige jongens, Des Duyvels laetsten vveest. Der Iesuyten, ofte (om beter te seggen, Esauiten) Schildtpadden, ende vierkante musen. Viersinnige Iesuyten, teghen Christo. Die nieuwe huychelaers, Dotten ende Brandtuvt-schickers, Die ghenaeemde Iesuyten, vvelcke sich voor Hofpredickers, Biechtvaders, ende Vorstelycke Preceptoren uytgheven; ende in't ghemeyn verdervers der ker-

kercken, scholen ende Ionckheyt, des Paus onder-hembt, daer aen by (met vverlof) te ontyde synen Eers vvischt: Des Paus Travvanten. Condæus in syn vytschryven Anno 1515. Verdervers der Ieught, vyanden van het ghemeyne vvelvaren. Vyanden van Coninghen, Vorsten, ende hare Rycken. Parlament. in dipl. Anno 1594. Des Paus ghetrouvste dienaers. Archlistige Iesuytē. Verderffelycke Seete, verdervers der Ieught, verstoorders vanden algemeynen Vrede verachters van Coninghen, ende ruineerders des Vaderlandts. Pyramis Parisina. Die schyn-heylige Seete der Iesuyten. Vergifte leere: schadelycke ende oproerische Seete der Iesuyten: Oorsake van den staet in Bohemen Anno 1618. Onrustighe menschen: Soeckers van hare eygene verbanninge uyt Silesien Anno 1619. Gespagnioliseerde, ofte Ghehispanoliseerde Iesuyten. Des Paus leste Creaturen. Spaensche Apostelen, Iesuytsche Spagniaerts, ofte ghespagnioliseerde Iesuyten. Des Spagniaers Dienaers ende postschryvers. Spaensche Roof-vogels: Hoogh-schadelycke onghedierte. Spaensche ooren-blasers. Tyrannische raedt-gevers, des Paus Slaven, ende Spaensche Vasalen. Verderffelycke raedtgevers. Boose aenhitsers, verstockte ende altydt vveder-strevende Iesuyten. Schadelycke Vorschen, Suvarre Ruyters, konstelycke met kruyt-moorders, ende moordt-bestellers. Vreden verstoorders, vyanden des Evangeliums, ongehuerde menschen vernielders. Geestelycke Spaensche Sprinckhanen. Arme lieden, sonder ghebreck, demoedigh sonder verachtinghe; ryck sonder arbeyden. Vadermoorders, Brantstichters, des Coning van Spaengiens ghetrouste Dienstknechten. Iesuyten, vvelcke als Judas onder het gheselschap Iesu ghehooren. Indiaensche ende Portugaelsche nieuwe Apostelen. Quinta essentia der Monnicken, half VVereltyck enn half Geestelycke. Bedriegers ende listighe leugenaers, Gods Stadthouder, ofte des Paus referendarii enn nieuwe rydingh schryvers. Stadthouders van den heyligen Stoel, ende bedriegers des gantschen Werelts. Gheestelycke grote meesters, Doorluchtighste Orden der Iesuyten. Gepriveligerde meesters in allerhande onbeschaemtheit Bolvverck der huyclarye des nieuwen Pausdoms. Brullende Leeuwen, Springh aderen der Roomsche Catholycke Religie. Iesuyten, Hemel-stormers, enn boose lieden, vvelckers gemoet van Iesu vvyt is. Des Paus Sergianten: Sathans lieve ende ghetrouwe diennaers: Des Duyvels post boden. Leste bloet-

vergieters, vvelcke den Moorigeest den Duyvel cieret Onvoedely-
 cke ghesellen, ende des Paus geselschap: Nieuve Schoolmeesters,
 buychelaers, oogenblindes ende vermomde heyligen; Godlose ende
 onheplighe heyligen. Des Duyvels twyft maeckers, Vervloecte aert
 der menschen. Anticotton. Bloedtdorstige dieren, enn Oorloghs fa-
 ckelen, die men liver uyt, als in het Lant sien soude. Idem, Iesuy-
 ren, niet Godes, maer des Duyvels martelaers, Boose, Moortdadige
 Schoolmeesters, vernielende Vorschen ende vergiftige Padden; vvel-
 cke met hare slymighe ende poel vergiftighe onswyverheydt, de
 gantsche vvereldt soo te vvater als te lant, besoedelen ende onreyn
 maken. Vorsschen, vvelcke uyt den Roomschen Poel opklimmen, ende
 sich door de geheele vvereldt uytbreyden, die sy door hare Roomsche
 Iesuytsche Vorsschen ende Padden slym besmetten: Dubbelsinnige
 Leeraers, moortgeesten, in hare verborghentheden vuyt van Iesu.
 Nachtroovers, opgheblasene, eersuchtige ende roemgierige ghesellen-
 Archlistighe ende dubbelsinnige orden, half geestelyck ende half vve-
 reltlyc. VVonderdier, ongebonden Monicken. Diefsche Mercuriali-
 sten. Sophistische baetsoeckers ende bloet-egels, in het natreken
 van ander lieden rykdommen ende goederen. Vervloecte ende ver-
 giftige veel-verruvige Eert-svynen. Grimmighe Iesuyten. Nydi-
 ghe ende senynighe Geesten, Telcmes ende Alasteres. Duelgeesten,
 Helsche leeraers. VVel-sprekende Quacksalvers ende Tanbrekers,
 Hoofsche Beelzebubs. ende muggen Koning. Des Paus nieuwe
 Leenlieden, ontydigh ghevvas der Iesuyten. Hermaphroditsche
 ofte dubbel natuerlyck ghevvasch der Iesuyten. Nieuve te samen
 gheraepte Monicken Archlistighe Sophisten. twyftbrengende ket-
 tersche secte. Schadelyck onkruyt der kercke Gods, nieuwe Hierar-
 chie. Verdervers, ende vervoerders der eenvoudige oude Vrouwen,
 ende jonge kinderen: Eenvoudige schapen van buyten, maer arch-
 listige Vosschen van binnen: rouwe ende blauwe damp verkoo-
 pers, aerdige cincinnatiem, die als ordens lieden geen goet besit-
 ten en souden, doch die de selve op allerhande manieren vveien na
 haer te trecken, ende die te besitten. Rycke Collegianten ende Bur-
 santen: Groote Rent-visschers: Lockvogels, die een Spiringh uyt-
 vverpen, om een Cabelliauvv te vanghen. Konst verrichters: Lant-
 beschyters. Veruvoerders ende verstoorders, soo vvel van den Gee-
 stelycken als VVereltlycken staet. Vrouwen ooren kittelaers. Des

Paus ooghendienaers. Voorneemste aenhitsers ende aenstichters tot den Oorlogh. Onghebondene ghesellen, ende uytgheschudde boeven. Anonymis Authores. Eergierigh, opgeblasen, ende een vvraeckgierigh Gheselschap. Cardinalis Moronus.

CATALOGVS

VEL QVASI

TESTIVM VERITATIS

DE IESVITIS.

Ex Ioannis Passeratij Professoris Regij præfatione in dissertationem de ridiculis, quæ est apud Ciceronem l. 2. de Oratore. *Passerati-
tius.*

L Vstranda igitur & expianda nunc Academia Musisque literum dedicanda, diligenti cautione adhibita ne amplius earum templa & ceremoniæ contaminentur. Id ut recte fiat atque ordine, abigendæ sunt inprimis obscœnæ volucres, quæ rapinis contactuque omnia fœdant immundo.

*Decolor est illis, Vultus, teterrima Ventris
Proluvies, uncaque manus, & pollida semper
Ora fame.*

Non agnoscitis volucres: agnoscite sine plumis bipedes;

Curva quibus pullam subnectit fibula vestem.

Has Harpyias nisi Senatus, & amplissimi Ornatissimique Viri, quibus Academiae Scholæque Regiæ instaurandæ tradita est provincia, fugarint & exterminarint, ut pinnati Aquilonis filij in fabulis, frustra littoralibus Diis vota nuncupabimus: rursus ad eos scopulos, ad quos nuper est fermè adflicta, navis nostra referetur. Nec quicquam in Musarum fundo sudabimus: nec quicquam lolium, carduos, lappas, & tribulos

Elixir Iesuiticum.

F

extirpa-

extirpabimus, nisi ex agro nostro hæc filix radicitus evellitur. Meminisse debemus quonam pacto profugi homines, nec minus vagi quam Scythæ, nova gratuita Doctrinæ professione vulgo commendati, huc irreperint, & ἀντιθεῶν in Academiæ parte confederint: quibus artibus, inhiantes locupletum fortunis divites orbos, vel coelibes, deliros senes, superstitiosas mulierculas, & adolescentulos imperitos deceperint, & velut Circeo poculo repente immutarint, ut religionis specie, quam inexplebili avaritiæ, suisque fraudibus obtendunt, equum Trojanum paulatim introduxerint: ut semper in insidijs manserint, & in speculis steterint, proditionis occasionem expectantes, ut, eâ oblatâ, machinam suam continuo aperuerint armatisque hostibus hanc urbem & totam Galliam omni genere calamitatis repleverint. Ne verò insidias & pacatam pestem caveremus, nevé impendentia prospicientibus ac prædicentibus cordatis viris crederemus, obstiterunt. Coræbi quidam atque Vcalegontes, qui plures in Illo nostro, quam Laocoontes fuerunt. Et hos adhuc habemus in sinu Sinones?

*Quid hos, malum, fovemus; aut quid hi sciunt
Nisi uncta devorare patrimonia?*

At gratis docent. Muta literulam, rem acu tetigeris, Gratis nocent: eoque mactandi majore infortunio, quod gratuito sunt mali: quanquam vix istud sibi persuadebit, qui eos benè noverit. Testes honestissimæ amplissimæque familiæ, quarum sanguinem pro levi docendi opellâ, & exiguo minervali isti hirudines exorbuerunt. Testis immanis eorum census, qui cum Regum ac summorum Pontificum opibus certat. Præclara liberalitas, repudiare drachmam, ut talentum extorqueas. Mirum genus benignitatis, pro stipe menstrua, immensæ pecuniæ legata, opimasque captare & rapere hereditates? Institutio puerorum his aucupibus est. Illi autem pendebunt pulchrè qui ab ea transfennâ turdi lumbricum petent. Gratuita doctrina illis est pro hamo, vel potius pro reti-jaculo, quo callidi piscatores cuncta converrunt cum pulvisculo. Stolidi parentes, qui suos eis credunt libe-

ros; eadem operâ columbas accipitribus; pullos milvijs, & oves committunt lupis. Sed quid tandem isti per aureum funem de cœlo delapsi magistri discipulis suis tradunt? nihil sapere, ritus Hisp. odium legum institutique patrij, & ut priseis utar verbis, imbelliam, imbalnitiam, impolitiam, imparentiam, meramque, cum Lavernæ sacris, barbariem: quam consulto huc invexerunt, opinor, ut eam soli docerent. Interim delirescunt in vepretis nostris nitedulæ, quæ rem civium arrodunt: nobiscum impuné versantur speculatores & exploratores Philippi, & ejus tyrannidis acerrimi Satellites. Atqui discuntur apud eos boni pudicique mores. Sanè tristes cum adspicias, Frugi censeas: nec tamen si fibulam gestant, sunt Hippolyti, nec si bonos auctores evirant, ideo bonis placent, Gallis præsertim, quibus natura sunt invisi Deliaci. Magna laus est scilicet, ac palmarium facinus, ex hirco caprum, ex ariete vervecem, ac ex verre majalem facere. Atque utinam fabri patribus eorum, quâ parte opus fuit, perpetuam imposuissent fibulam: recta hic non depravarent ingenia, dum curva corrigere videntur, nea ΚΡΗΤΕΣ ΑΕΙ ΨΕΥΣΤΑΙ, ΚΑΚΑ ΘΗΡΙΑ. suos edocerent artem mentiendi, & dolos, quos appellant, industrios. Quid autem aliud præciperent vulpeculæ, si scholam aperirent? Sic amant verum hi Chamæleontes, polypi ac stelliones. Hujusmodi doctrinam & hos mores nos illis non invidemus: sibi habeant, abeantque simul cum strigibus ΩΚΥΠΟΡΟΤΕ ΕΠΙ ΝΗΑΣ & illuc revertantur unde malum pedem huc attulerunt? Iam pridem vasa collegerunt: profectiois signum datur: quid morantur amplius? Academia nostra certè, quæ longum periculosumque morbum eorum contagione contraxit, nisi hoc levetur vomitu, vix unquam convalescet.

Turnebus. Ex Adriani TURNEBI Epistola ad Carolum Lotharingum Cardinalem, de Professorum honorario, in lib. Poëm. ipsius Pag. 59.

QUæ nova surrepit secta, & mentitur Iesum,
 Dulce latrocinii prætendens nomen opertis.
 Tartareis emissa vadis, spoliaria plebis
 Instituit, speratque suos ditare latrones.
 Iamque gregem pascit simulatio dira rapacem.
 Semper inuncantem viduarum è viscere prædas
 Fallentem pueros & inertia pectora vulgi
 Vervecum in patriâ crassoque sub aëre nati
 O larvæ & lemures, vespertilionis habetis
 Caligantis opes, & cæcæ pignora talpæ.
 At nos, fallaces qui nec præstare sophistas
 Possumus, aut volumus, populum nec depopulari
 Suevimus, aut fraudare: solo nec vendere cælum:
 Qui rectum virtutis iter sine fraude docemus.
 Præmia quæ ferimus? vix ut toleremur in urbe
 Quem spoliât prædo, togulam cui fibula nequit.

Ad SOTERICVM gratis docentem.

TE gratis narras, Soterice, velle docere
 Ut gratis agat ergò tuo suadeto patrono;
 Qui vocem multo venalem venditat auro
 Procurator item facito tuus improbet aurum
 Summittatque genu nulla mercede redemptus.
 Quin etiam sanctum, te quæso, doceto Senatum
 Ne petat à nostro statui sibi commoda regè.
 Sportellasque dari, Sed procurator opellam,

Si vendit,

Si vendit, si caussidicus sua verba locare
 Consuevit, Si legitima mercede senator,
 Donatur, decus ut queat ordinis inde tueri
 Stoica quam dicis credent paradoxa forenses
 Lucra aspernanti nemo tibi credet eorum
 Illa fori quaecunque, vides subsellia quæstus
 Implet, & angustum magna emolumenta tribunal.
 Quæ si quis tollat, fuerit mox curia sola.
 Te simulatorem comædumque esse putabunt,
 Nec stipe contentum censebunt esse minuta
 Sed Testamentis inhiare, lucrisque beatis,
 Insidiatorem captato remque loquentur
 Atque eleemosynas avertere pauperis, atque
 Amplas sectari prædas, contemnere parvas,
 Mallem equidem tibi grata foret mercedula parva
 Quam congesta simul Claramontana talenta,
 Indicio quæ ferre rapax conaris iniquo
 Debita pauperibus, non nexæ ad guttura vesti
 Sed pietas jam nata tua est, animusque benignus
 Magna petis, qui parva fugis: pietatis avaræ
 Huius amore tuum pectus fervescit, & ardet.
 Nemo velit quisquam causa stipis esse latronum
 In numero: maiora cupit, spoliare paratus,
 Et iugulare homines: queis sit dare præmia promptus
 Ut trahat in fraudem, spoliisque exinde fruatur,
 Exiguum sic tu pretium contemnere suetus,
 Illicis ut iugules fortunisque omnibus orbes.
 Evertasque bonis, exhæredesque propinquos,
 Et testatoris censa potiariis opimo
 Cui curatorem prætor dare debuit olim.
 Eja age nobiscum sic, quæso, pasciscere: triplex

Accipias pretium, legataque cuncta relinquo
 Abstineasque manus alieno, & munera temnas,
 Verum hoc Harpyiam certè scio nolle pacisci.
 Gratuitum jactare igitur nolito laborem,
 Quando in fortunas prædo grassaris opimas,
 Quid, quod cum soleas quartus quintusve docere,
 Fucorum ignavas pecudes præsepe saginat
 Mille, quibus nec discendi nec cura docendi?
 At nemo nostrum sese tolerare potis sit
 Mercede, ignavos nedum nutrire queamus
 Præterea quare adfectas in eâ Vrbe professor
 Esse, professores alijs quæ mittere sœvit?
 Discipulos quæ vix tot habet, quot docta Magistros,
 Ostendunt festis ut compita picta Kalendis?
 Vnum assem quoniam discentibus ipse remittis,
 Idcircone Vrbeis rodent pecuaria mandræ
 Ignoræ, Phariaque examina scæva locustæ?
 Quæsticulum justum qui negligit, imputat idque
 Civibus & regno, & prorsus se pernegat esse
 Cuiquam oneri, nec habet fundatas censibus ullis,
 Quæis sese tueatur opes, censore Catone,
 Exuvijs hominum & præda pascatur oportet,
 Mercedem cur, quæ debetur, negligis? illam,
 Quæ non debetur tamen exigis? ede quid illi
 Sint abs te docti, quorum bona prædo tu sisti:
 Quorum legatis nunc fortunatus abundas.
 Hoc tibi propositum est, hæc mens, cumulare bonorum:
 Congeriem, villus & prædia quærere multa,
 Atque potestatem, vitæque necisque parare,
 In stupidum vulgus? quod tu cum feceris, hortos
 Mox Epicureos segnisque, saturque petesses,

*Grammaticosque omneis, doctores atque magistros
Discipulorum inter cathedras plorare jubebis.*

HÆc (Iesuitica) Societas videtur in negotio fidei peri- *Sorbona*
culosa, pacis Ecclesiæ perturbativa, Monasticæ reli-
gionis everfiva, & magis ad destructionem, quàm ad edi-
ficationem. Et in censura contra librum seditiosum lata
Anno 1625. d. 26. Novembris vocat hanc Societatem vulpe-
culas parvas quæ demoliantur vineam Domini, & post ali-
quot verba in ejus circuitu, impij ambulant juxta proprias
conscientias, homines inquieti; sibi placentes, præscriptum
in hoc judicium, ut quæcunque ignorant, blasphemant arbo-
res autumnales, Dominationem spernentes, Majestatem
blasphemantes, quippe qui sub ovina pelle luporum au-
reorum rabiem & rapacitatem contegunt. Tomo. I. Mercurij Iesuitici.

Iesuite in docendo neminem, ne quidem æqualem aut *Sorbona*
etiam inferiorem pati volunt, nisi forte patrum nutu, tan-
quam Equus generosus, Dom. poppismate flectatur. Sorbona
Parisiensis in protestatione Anno 1609.

Anno 1603. d. 29. Decembris Parlamentum Parisiense *Parla-*
Regi HENRICO IV scriptum exhibuit, quo intercedit re- *mentum*
stitutioni Iesuitarum, in eo etiam inter alia dicit, quod Sc- *Parisiense.*
cta sit statui Ecclesiastico & Politico damnosa, quod secta,
quæ egrè intra limites officij contineri possit: quod restituta
multò superbior futura sit quàm antea fuit.

Scholæ Claræmontanæ sacerdotes, juventutis corruptores,
publicæ tranquillitatis perturbatores, Regis regnique hostes.
Parlamentum Parisiense in sententia Chastelli apud Thua-
num l. 112.

ARIÆ-MONTANI, *Hispalensis Hispani,*
de Iesuitis Indicium.

Arias-
Montanus

HVjus (Pagnini) diligentiam nos imitati, quam à nemi-
ne doctorum & candidorum hætenus improbari au-
divimus, præter unum Erostratum qui Theologorum suæ

ætatis, & superioris fere omnium laboribus obtrectare, atque Pagnino inprimis bellum indicere aperte, summæ sibi, ut existimo, laudi fore speravit. Is quoniam Pagninum vivum habere non potuit, nostrum, præ omnibus alijs, nomen proscindere suscepit, nactus fortassis opportunitatem in quorundam animis & consilijs, qui cum soli sapere, soli bene vivere. IESVM QVE propius insequi & comitari sibi videantur, atque id palam professi jactitent, me, qui minimum, atque adeo inutilem Iesu Christi discipulum ago, odio habuerunt gratis. Atque hi, quod neminem, qui alias bene audiat, palam improbare audent, aliorum, quos ad eam rem occulte inducere possunt, ingenijs & nominibus abutuntur. Horum autem nos nec fallunt artes, nec gregem prodere, aut cognomen indicare juvat. Utuntur quidem illi magno & inaccessibili ad res suas agendas mysterio, sed quod facile ijs, qui simplicius apertiusque agere volunt pelluceat: quodque post non multos annos tandem aperiendum sit virtute illius, qui illuminabit abscondita cordis & occulta tenebrarum, tunc laus erit unicuique secundum opera sua. *Mercur. Iesuit. Tomo I. & II. p. 287.*

*Acad.
Burdigalensis.*

Professores Burdigalenses in decreto suo 1625. scripserunt: Nisi flagitationibus importunis Iesuitarum obsistant probi & cordati viri conclamatum est de omnibus doctrinis, & in decreto suo ann. 1609. scribunt Patres Societatis Iesu semper novarum rerum avidi.

*Acad.
Cracoviensis.*

Academia Cracoviensis in protestatione sua contra Iesuitas Tomo I. *Mercur. Iesuit.* p. 78. dicit. Illud certum, Societatem Iesuitarum nihil commune cum alijs religionibus in docendo habere. Et paulò post, Iesuitæ omnium rerum & negotiorum in vita quasi Mercaturam agunt. Et rursus, Iesuitæ eos qui nihil cum ipsis commune habere volunt, pro hostibus Principis traducunt. Et porro, Iesuitæ nihil minus quærunt, quam literas, & in literis suis ad Academiam Lovanensem, Iesuitis mos est, res humanas, aucupando cœlum jactare.

Author de Iesuitis Auctor de Iesuitis regno Poloniae pellendis scripsit, Cui negotio Iesuitæ se immiscerent, ejus nullus bonus eventus expectan-

pectandus. Idem, Homines nobiles sedibus pelluntur, si Ie-
 suitis supplices fieri nolunt. Idem, Iesuitæ propter passerem
 rete non trahunt, & iidem non verentur oblatum 50 aureo-
 rum Vngaricorum donum respuere, ut totam possessionem
 & substantiam accipiant. Idem, Iesuitæ provinciales, etsi
 interdum ventre sunt ejus provinciæ, in qua sunt, caput ta-
 men Hispanico & Italico cerebro repletum habent, ad cu-
 jus sensum, reliquum corpus movetur. Idem. Non dubito,
 quin gens Iesuitica aliquando Rom. Ecclesiæ horrendis
 schismatis occasionem præbitura sit. Idem. Genio Iesuiti-
 co occulta vis inest, qua ingenijs aulicis imperat, & domi-
 natur. Idem. Iesuitæ pacem religionis Tartaricam & Ma-
 chometicam perfidiam nuncupant. Idem. Experientia testa-
 tur & testimoniis virorum doctissimorum Catholicorum
 confirmatur. Iesuitas religioni Romano-Catholicæ intra
 Europam magis obstitisse quam eam promovisse. Idem. Di-
 sciplina Iesuitica mera corruptela ingeniorum. Id.

*regno Po-
loniæ pel-
lendis*

Clerus Anglicanus quam graviter de Iesuitarum artibus &
 malitia conqueratur, describitur apud Thuanum l. 126. plu-
 ribus verbis. Ex quibus hæc delibare libuit. 1. Quod ante
 eorum adventum pax & concordia viguerit. 2. Quod pauci
 in multorum labores involent, & quod alij seminant, illi si-
 ne labore metant. 3. Quod lites & dissidia incendiant, sed
 ipsi se mature recipiant. 4. Quod ex religiosis viris licitato-
 res regnorum repente fiant. 5. Omnibus præferri ambiant.
 6 Magistratus acerbissimis verbis adorianatur. 7. De Regno
 per externum militem invadendo literas spargant. 8. de suc-
 cessione controversa scribant & edant volumina. 9. Satis ha-
 beant si alios periculis exponant, & penes se auctoritatis &
 prudentiæ Famam retineant. 10. Juventutem seducant. 11. E-
 leemosynas sibi & luxui suo domestico retineant. 12. Quod
 omnia fraude, astu, vi & malitia agant.

*Clerus
Anglica-
nus.*

Iesuitæ nunquam satis habent, sed semper plus petunt, do-
 nec nihil quod impetrare possunt reliqui fecerint. De causis
 odij publici erga Iesuitas.

*Author
anonymus.*

Ait Simon Mario fisci Patronus oratione, quam 1597. Simon
 contra Iesuitas habuit, quæque à Thuano l. 119. describitur. *Mario*
Elixir Iesuiticum. H Trium-

Triumviros dudum animo providisse, fore, ut hujus sodalitij focij & patres aliquando discordiæ facem in media Francia incenderent, & Hispanis, quorum illi emissarij, ad regnum invadendum portam aperirent, & idem post aliquot. Inveteratum vulgi, quod de rebus semper prave judicat, hunc esse errorem. Hujusmodi Sodalitij patres ad puerorum in literis institutionem prodesse. Nam fere eos bonas literas & omnem politioem antiquitatem, Græcam & Latinam nescire, aut perversè docere, mutilatis, luxatis, & interpolatis, inauditâ audaciâ. Veterum scriptis. Nec melius in scientiarum traditione facere, Dicta & quæstiuncularum argutias pro Aristotelicâ veritate, quàm aut ignorant, aut nunquam distinctè interpretantur, auditoribus ingerentes, more eorum, qui per breviaria & Epitomas integris veterum scriptis perniciem intulerunt. Atque adeo id unum agere, ut multiplicatis per singula regni oppida Scholis suis omnem puerorum institutionem ad se revocent, & antiquas regni Academies ad solitudinem adigant.

Franciscani.

Franciscani Iesuitas vocant Monachorum scorpiones & flagella. Harpyias & lamias Monachorum bona deprædantes, & regna mundi sub titulo Iesv, quem tamen non noverunt ad se rapientes. Si nobis, dicunt Franciscani, in illos potestas libera concederetur, nos nostri ordinis fratribus, quorum ultra 50000. paucis diebus possemus conscribere, illos ex Germania depellere, & funditus delere vellemus.

Monachi Augustani

Monachi Augustani Monasterii S. Vdalrici Augustæ dicere solebant. Sperant se aliquando nostro monasterio potituros Iesuitæ. At ne hoc fiat orabimus, & missas celebrabimus quotidie, ut Diabolus, qui illos in Germaniam duxit, eos iterum abripiat.

Thuanus.

Iesuitæ Patres accerrimi semper Hispanicæ dignitatis ac potentie propugnatores. Thuanus l. 70.

Novi Theologi (Iesuitæ) nuper tueri ausi sunt, bellum quod communi Christianorum consensu contra Mahometanos geri oportuit, utilius ad Dei gloriam contra sectarios, omissis Turcis, verti debuisse. Quod quam piè, & juxta mansuetudinem Christianam dicatur, ipsi, qui

qui conscientias aliorum moderantur ; conscientiam suam
rogent. Thuanus l. 67.

Ex Iacobi Augusti THVANI Elegia In
Parricidas excepta.

Scilicet has artes nuper gens gnara nocendi
Exitio invexit, Gallia, nata tuo,
Hesperiae fuscis gens emissaria ab oris,
Fucum affectata quæ gravitate regit,
NATA MAGISTRATVM convellere, nata ministris
Subtrahere obsequium præsulibusque suum.
Gerionæ quæ dum placeat, faveatque trifauci
Terrarum reliquos non facit assis heros.
Et cælo facinus dignum putat, omnia sævi
In regis longas tradere sceptrâ manus,
Quæ disciplinam morum, quæ Gallica venit,
Exuto legum solvere jura metu,
Et viles **REGNANTVM** animas, ipsosque necandos
Horrenda **REGES** proditione docet
SERVANDAMQUE fidem negat, argutisque cavillis
Detorquet magni jussa severa Dei.

ET PAVLO POST.

Atque utinam nunquam tibi crus dux Loyola Sectæ
Icisset lævâ missa sagitta manu
Gallia Cantabrico cum quondam & Iberia bello
Pro Patrijs faceret prælia aperta focis.
Quam bello plus pace nocet, & ad otia versus,
Crudeles animum vertis ad insidias:
Gallia & in media conscripto milite regnas,

H 2 Diraque

*Diraque fraterno nomine bella geris,
Nempe tua à bello cunctorum fonte malorum
Secta sata est: bellum hinc nunc & adulta serit.*

I T E M.

H*Vc ergo, huc animos, terræ qui sceptrā tenetis
Nunc velo amoto cernere vera licet.
Causa hic vestrā agitur, nam credite, vestrā potentis
In vitā HENRICI vertitur ecce salus,
Ille quidem petitur, sed per latus illius, omnes
Credite vos reges, mens nisi læva, peti.
Nullus jam miseris toto patet orbe receptus,
Præsentem ostendant ob viā cuncta necem
Nil securum usquam est, stimulis furialibus actus,
Percussor, quoquo vertitis ora, latet.
Nam quibus excubijs Majestas regia posthac
Aut quo stipatu vivere tuta queat?
Si pueri discunt his vitā odisse Magistris
Extrema & mortis temnere supplicia,
Si tormenta pati possunt, nilque inde fateri,
Hâcque polum sperant scandere posse viā,
In vitā alterius nil non permittitur illi.
Cui propria est odio, negligiturque salus.
Mentibus hinc teneris gliscit præposterus ardor.
Et cæcos juvenes in scelus omne rapit.*

*Melchior
Canus.*

M*Elchior Canus Episcopus Canariensis tale judicium
fert de Iesuiris, Locis communibus Theolog. l. 4. c. 2.
Quæ sine dubio, Societas cum Christi Ecclesiæ sit, qui ti-
tulum sibi illum arrogant, hi videant, an hæreticorum mo-
re, penes se Ecclesiam existere mentiantur. Idem. Et idem
de mira-*

de miraculis à Xaverio in India editis l. ii. c. 6. locor. Theol. dicit. Fabulas eas ante paucos dies prodijſſe, quorum & aucthores & loca adeo longo intervallo diſtant, ut an mentionetur illi, non poſſit inveniri, an hæc ſint, addubitari etiam poſſit. Et addit. Sed benè habet quod totum narrationis corpus commentitium apparet, ut quod Hiſpanorum ſermone teritur, id quoque in hac re facile prober. De leungas vias, leungas mentiras.

Stephanus Paſchaſius apud Thuanum l. 36. contra Ieſuitas pro Academia Pariſienſi. diſſeruit, & ſectam eam ambitioſam & fucatae religionis plenam appellans, in Hiſpania natam, Lutetiae adultam, Venetiis exercitatum, Romæ initio exagitatam, poſtremò receptam & privilegiis immo-
 dicis & à jure communi exorbitantibus donatam, poſtea apud nos Theologorum Pariſienſium ſententia damnatam, & item, à Pariſienſi Epifcopo rejectam fuiſſe dixit, nunc verò gratuita puerorum institutionis ſpecie graſſari, & inde familias captatis teſtamentiſ exaurire, inde juventutem ſpecie religionis corrumpere, & faſcinatis per ſuperſtitiones puerorum ingenijs jam nunc ſeditiones & defectiones in regni perniciem aliquando erepturas moliri, tunc inter plura eorum vota illud exagitat, quod Præpoſito ſuo, qui ſemper ab Hiſpaniarum Rege deligitur, quemque tanquam Deum præſentem in terris venerari ſe ajunt; obedientiam, quam cæcam appellant, per omnia & in omnibus pollicentur: mox Ignatium Lojolam cum Martino Luthero comparat, & ambos diverſa ratione in idem conſpirare demonſtrat, ut legitimam Magiſtratus auctoritatem labefactent, diſciplinam Eccleſiaſticam enervent, omnia divina & humana jura confundant: deinde in ambitioſum eorum nomen invehitur, quod cum Sectarij alij ante 200 annos uſurpaſſent, ab Eccleſia rejecti, & juſto Dei judicio ac flagello omnino diſſipati perierunt, hoc nomine nihil aliud agi, quàm ut inter ejusdem religionis profeſſores ſciſſura conſtituatur & Ieſuitæ alii ſint, alii Chriſtiani: quod vero adeo ſe erga Pontificem obſequentes præbeant, eò magis ſuſpectos eos Gallis eſſe debere, qui Pontificem quidem tanquam caput & principem Eccleſiæ agnoſcunt,

*Stephanus
Paſchaſius,
vide etiam
ejus Ca-
thechiſmus
Ieſuiticum*

*Præfagiū
de Iesuitis.*

gnoscent, sed ita ut S. decretis & œcumenicis conciliis tanquam inferior parere teneatur : nihil adversus regnum, ac reges pronunciare, aut contra Curia placita, aut in præjudicium Episcoporum intra eorum finies decernere valeant, tum subicit, novis sectariis istis semel admissis : totidem hosteis intra regni viscera ali, qui si contingat, ut exardescante perversa bile in nos arma vertant Pontifices, regi nominique Gallico bellum indicturi sint. Postremo versa ad Senatores oratione, nos inquit, qui nunc Iesuitas toleratis, aliquando ipsi, sed serò credulitatem vestram accusabitis, cum conniventia vestra effectum videbitis, ut horum astu, dolis, superstitione, dissimulatione, præstigiis, ac malis artibus publica tranquillitas non solum in hoc regno sed etiam per universum orbem Christianum periclitetur.

C. Toletanus.

Cardinalis Toletanus cum propter Iesuitas concertationes cum Nivernio haberet, dixit : Illos Iesuitas in Hispania ortos, ab Hispano, sive Hispanæ ditionis & factionis homine, cui cæcæ obœdientiæ vinculo additi sunt, circummagi, nihilque perinde dicturos, suasuros facturosque, quod non ad amplificationem Hispani imperii pertineat. *Thuanus l. 110.*

*Ludov.
Dolai.*

Ex Oratione Ludovici DOLÆI pro Curionibus

Parisi. apud Thuanum l. 110.

anno 1594.

Qui non solum Juventuti nocuerint, sed etiam totum collegium Theologorum, & ipsorum etiam ordinem iudicum perverterint. Et plebanos contendere, Iesuitas in Ecclesiastico ordine minime censendos, siue ut Sacerdotes seculares, siue ut regulares reputentur. Idemque mox austeritatem & cernuos in terram vultus non modestiæ & contemptus rerum in his patribus. (Iesuiticis) indicia esse superbiam & fastum hac specie celari, & dum terram cernunt, ad opes terrestres & externos honores oculos intendere. Nam si initia & progressus eorum inspiciantur, L. abhinc annis maximas radices egisse. Cum eorum numerus ad 60. defi-

definitus esset, ipsa 400. domicilia sibi intra breue spatium constituisse & numerum illum modicum ad 7000. excrevisse. Ipsos verò ad summas dignitates statim in ipsis instituti incunabulis evectos, quo vix post 200 annos à prima sua origine monachi alii pervenire potuerunt. Nam ex eo ordine, Fidei inquisitores, Episcopos, Cardinales mox creatos, ut non in scitè ab homine inter eos aliquando professo dictum sit, Ignatianos in eo sibi nimium sapientes videri, quod se coelo putant aliquando imperaturos, quasi Societatem cum ipso Iesu contraxerint. Vovete illos paupertatem, sed votum illud eosdem ita interpretari, ut quod verbo affirmant, facto negent, & quod adfectatâ pietate adstruunt, impudentissima cavillatione prorsus evertant. Post recenset privilegia illis indulta. Esse eos mentis Pontificiæ oculos. Esse periodeutas & circelliones & hamaxarios Episcopos nihil non eos posse Romæ, ubi mentis pontificiæ oculi vocantur. Nobiscum non posse vivere, qui sacram disciplinam solvunt, qui aliena à coelo nostro sentiunt, per eos nobis coetum clausum, eos alium quam Franci solem aspicere, quibus id præcipuum esse constat, ut libertatem Gallicam nunc astu, & aliquando vi aperta opprimant. Anathemata illis esse qui regis partes secuti sunt, &c. Postmodum Claudij Matthiæ, Bernhardi, Varadæ Commoleti seditiofas voces, & concionem in memoriam revocat. Comparat cum tempestate & serpente, qui Evam seduxit. Sed prolixum foret omnia persequi. Legatur eius oratio Philippica apud Thuanum l. 110.

Cum anno 1604. Iesuitæ in Gallia restituendi essent, Har- Harlaus
 læus Præses Parlamenti illorum restitutioni gravi oratione intercessit, quæ apud Thuanum legitur libro 132. Rationes potissimæ hæ sunt. 1. Quod iam ab initio ei sectæ à Sorbona reclamatum, quod dixerit: Hanc Societatem in destructionem non in ædificationem esse institutam. 2. Esse eam postmodum quidem admissam, sed certis conditionibus, sed eas non esse servatas. 3. Proinde si nunc sine conditione restituantur Iesuitæ, plus illis quam antea unquam tribui, & decreti tam prudenter facti auctoritatem onervari. 4. Quod

pernitiosis initiis obviam eundem sit. 5. Quod præter Pontificem nullum superiorem agnoscant. 6. Quod regicidia approbent. 7. Quod Romæ & in Hispania ubi hæc nova opinionum monstra vigent, aliter sentiant, aliter in Francia loquantur, & ut in hanc vel illam ditionem migrent, opiniones sumant aut deponant, 8. Quod sensim & paulatim alios suis pravis opinionibus inficiant & corrompant. 9. Exempla regicidarum Iesuiticorum discipulorum recenser. 10. Quod non omnino gens hæc ingrata cedis Henrici III. innocens credita sunt. 11. Quod etiam in alium clerum immites sint. 12. Quantum periculum Academię ab istis novitijs Doctoribus immineat si restituantur docet. Quæ ait per istos novitios doctores penè ad solitudinem redacta, per istos novitios Doctores, qui cæteros præ se despicientes separatas ab alijs rationes habere volunt, & sparsis huc illuc scholis, quasi rivulis per ancilia auersis vastum & æquabile illud literarum flumen, quod quartam partem urbis alluebat, in sicco destituunt, &c.

Arnoldus
Advoca-
tus Paris.

Ex Antonij ARNOLDI Oratione contra Iesuitas
anno 1596, apud Thuanum l. II. p.

I. **D**icit, Iesuitæ, Hispani partibus addicti, id agunt, ut regem cum proceribus sui regni committant, & suspectos eos ipsi reddant. 2. Factionibus causam dedisse Iesuitas, homines origine & instituto Hispanos, idque viros prudentes jam olim prædixisse verius quàm utilius. 3. Homines instituti Hispanici qui in arcano per sacras confessiones, & palàm cum occasio se offerat, in concionibus credulos ac simplices animos ab obsequio legitimi imperij alienatos, sensim ad partes (Hispanorum) pertraherent. 4. Eos pro Philippo quotidie vota nuncupare, pro rege Franciæ nunquam preces facere. 5. Eorum consilia ad regni everfionem tendere, recenset quomodo Sorbona & alijs eis restiterint. 6. Quasi nimis Pontificibus sint addicti, & eorum in monarchas potestatem absolutam defendant. 7. Quod totum regnum Gallicum impleverint, & fraudibus occultis & seditiosis

tiosis concionibus ad arma concitarint, & Lutetiæ in eorum (Iesuitarum) ædibus primas conjurationes initas bacchanalibus olim, & Catilinæ conspirationibus perniciosiores. 8. Varia exempla seditionum excitatarum ab ijs recenset. 9. Per eos præsidium Hispanicum Lutetiam introductum. Inter istos fucatos istam proverbialem tesseram esse, qua unum Deum, unum Pontificem, unum Christiani orbis regem agnoscant. Eum Catholicum regem esse, cui mundum universum Monarchiam destinant, excitatis passim bellis ac rebellionibus. 10. Falsitates & criminationes in Ludovicum Borbonum recenset. 11. Assassinis comparat. 12. Commolenti Iesuitæ seditiosas conciones repetit. Docet quod corruptores magis juventutis, quàm institutores & informatores sint. 13. Quod sint plagiarij. 14. Eorum divitias esse suspectas, affectato opum contemptu indies augescentes, quo ut sit sperata alijs præceptoribus præmia pereant. Nihil aliud in ipsorum scholis disci, quàm patriâ charitate oblivioni traditâ rebus Hispanorum studere.

Quod ipsis authoribus Sebastianus Portugalliæ rex vitam & regnum amiserit, & regnum ad Hispan. regem deven-
rit. 15. Quod sint homines ad excogitandum acutissimi; & ad audendum impudentissimi, ad efficiendum acerrimi, tam in scelere vigilantes, quàm in perditis rebus diligentes, & concludit, ut tanquam Gallicæ dignitatis infestissimi hostes, Iolius regno pellantur. Nec curandum quicquid de hac expulsiōe Romæ dicturi sint: repetit etiam Iudicium Sorbonæ de ijs, addit etiam hoc. Non aliter posse disciplinam in Gallicis Scholis per bella collapsam instaurari, quam si Hispaniensis schola evertatur, quæ per has hirudines literis studentium cruori inhiantes, apertis ubique ludis quasi incisis venis Academiæ Parisiensis succum & sanguinem depascitur. Quæ pluribus apud Thuanum loco dicto.

Boisius Abbas Gallicus his verbis usus est, caueant impost-
sterum Ignatiani, ne è suo consortio (qualis Mariana qui pestiferum librum de rege & regis institutione scripserant) qui Franciam offendat nomine Iesuitarum insignitus cum superiorum permissu se prodatur.

Barclains EUPHORMIO *Lusinus*, *sive* BARCLAIUS,
Parte Prima Satyrici.

Omnes se in disciplinam Iesuitarum dare, omnes certatim aut opibus conatus optimos, aut consilio, aut gratia, provchere. Quid multis? in tantum potentię fastigium evectus est, ut iisdem modis deprimi non posset, quibus erat elatus. Populum sacrorum & religionum terrore devinxerat. Juventutis, quam ipse expoliverat, studijs ardentissimis efferebatur. Principes populi metu, Magnates Principum fectâ benevolentia tenebar. Denique omnium ordinum viros, privatae domus limine concluderat, Describebat civitatum gubernationes, magistratus, provincias, imperia, omni gravitate & sapientia mandabat: domesticas etiam privatorum controversias singulari artificio componens. Et enim nihil tam sanctè custodiebat parietum fides, quod non sanctiores mulierculæ efferrent in Acignij domum: aut servuli; quorum taciturnitatem pietas expugnaverat: ipsi denique liberi, cum eorum in observatâ diligentia latebræ omnes secretum perderent. Itaque nunc comiter, nunc austère, modò paternâ lenitate, modò Majestate censoriâ, sequester erat conjugum diffidijs, deponendis inimicijs author, Societatum, nuptiarum, fœderum, pietatis, scientiæ, iustitiæ, virtutis omnis, & religionis arbiter. Ex hoc oraculo quem quisque quo tempore sermonem habuisset, quibus moribus esset, quibus opibus, quo etiam inter penates genio, qua temperantia, qua libertate, nescitabatur.

Musis jam non est aliud sacrarium præter Acignij domum. Nec se modò intra illam semper ædem produnt, sed & mehercle tantum ibi oracula, ibi Themis, ibi Pegasi liquor,

——Vates ibi factus Apollo,

Quis alibi doctus? quis qui limata veraque elegantia cultus?
 Diceres

Diceret barbariem ubique extra Acignij pomœria esse, & incestare magis Musas, quàm colere, jam ipsi prioris ævi scriptores ut submitunt victa & domita capita? Nullibi medius fidius locum invenient, nisi cum pipere, aut ficu, aut passis in Martium uvis. Prodeunt disciplinæ omnes meliore cultu, & seu Politicæ, seu rusticæ rei, seu patrum memoria, & factis è pulvere excitandis, seu cœlestis, seu terrena, seu aquatilis doctrina sit, non erit alius quem delicata ferant ingenia præter Acignij vernas: etiam literaria bella tanta constantia gerentes, ut & veneficas tenebras sola face & stilo armati intrent, & Romanas acies, in ordinem ac veterem disciplinam religiosam scrupulositate digerant; ibidem etiam leges pulchram descriptionem collegiorum Iesuitarum post aliquot pagellas descriptionem Scholarum.

Et paulò post.

MIrandum porro est infestam Acignij (injuria credo) sed infestam superbix crimine famam, qui discipulum pene nunquam dimisit non superbissimum, aut qui aliquem ultra se, magistrumque laudaret? Quamquam & illius gloriam plerumque corrumpunt, qui omnia ejus dicta factaque in miraculum trahunt; quoniam hac ætate sic vivimus, ut quam factiosè laudaveris, huic seu invidia, seu contrà sentiendi ambitione sit iniquior. Ac ne sic aliquid in Acignio non insolens, quam amici famam evertunt; imprudens inimicorum furor alit, dum calumniandi licentia justiores querelas enervant, & ineptis criminationibus veriora indicia destruunt.

*Idem EUPHORMIO Lusinius in Parte Secunda
Satyrici.*

NOn leviori collidebant certamine, non minus atroci ambitu pugnabant, quàm si diadematis fortunam tam ludicra promississet victoria. Qui alijs imperarent in angusta Urbe, inter homines liberales quidem, sed obscuros, perti-

naci æmulatione quærebant, sufficiebant odiis inania dignitatis nomina, facesque sine securibus puerorum tergis hærentes. Nulli interim severius in ambitum dicebant, nulli frequentius numerabant superbiæ mala: & dum parvis occupati nesciunt se gloriæ impendere miserimam mentem, in illustrem ambitum magnatum, in sollicitas Principum curas ridiculi declamatores inquirunt. Quasi intersit inter sordidam & magnificam vanitatem, nisi quod hæc peccandi impotentiam ostendit; Illa autem splendidis velis saltem mortalium crimen excusat. Nam ut opime messes fortiori nutu ventis resistunt, & inanium segetum cassi vertices nullis auris obluantur, ita capacibus honorum non nisi digna gloria imperat, immerentes autem solum dignitatis nomen corrumpit. Romani Bletonesios publico iustitio postularunt, quod hominem Diis immolavissent; cum ipsi duos Græcos, totidemque ex Gallia mulieres in foro Boario etiam per sacrorum superstitionem viventes defodissent. Adcò malignum est de alienis iudicium, & multi cum Acignianorum turba irascuntur illis vitijs, quibus ipsimet suam famam indignissimè maculant.

Scholas & Ex eodem.

instituciones Iesuitarum designat.

Cæterum ne pelagus ignores, quod audacissimâ nave modereris, tibi ego tempestates, ego fluctus, & fortasse pœnitentiam prædico, & si te humana consilia in illos cursus egerunt, nihil de naufragio dubito, me quoque, dum primam adolescentiam ex aliorum consiliis regebam penè eadem procella evertit, cum blanditiis invitaret ad laborem, & pene hamum sub spe dulcissima non sentirem. Quid infestis vocibus planorum audaciam ad publicas deposcimus pœnas, aut quid illi tam triste merentur, qui cœdibus iracundiam fatiant? cum inter nos impunè versentur grassatores Urbani, qui familias totas excidunt, & quod de Syrenibus loquuntur, audientes per saxa & naufragium ad imaginem voluptatis invitant. Hæc est illa dissimulata Iuno quæ tot Semelas hodie prætextu syderum pervertit, hæc crudelissima pestis, quæ orbitatem clarissimis gentibus & solitudinem reipubl. implacabili furore minatur. Nam ut feræ, quæ semel

maculas

Iesuita.

maculas ruperunt, magis indomitâ naturâ se Sylvestribus dumis abscondunt, ita quicunque deliniti blandimentis se in sanctitatem illius philosophiæ dederunt; Posteaquam male fundatos conatus aut constantia aut robur destituit, pudorem voluntariâ solitudine intra penates suos damnant, vel licentius libidinibus indulgent, ut syncerè videantur priorem consuetudinem ejurasse. Neque Philosophi post tot familiarum incommoda, post omnium publicos questus, à damnatis criminibus recedunt; sed imprudenti ætate, abusi ita de æternitate loquuntur, ita flammæ, & supplicia & severitatem Numinum inclamant, ut juvenes nondum satis adulto robore ingenij obstupescant ad tot monstra, nec aliter se declinaturos scopulum existiment, quàm si in eorum nave trajiciant. Quod si eâ mente agerentur cujus nomen inanibus larvis præfigunt, si vero Numinum & adolescentiæ amore tenerentur, illud saltem cogitarent, non omnes eâ firmitate animi esse, ut desertis voluptatibus in aspera Philosophia durent; etiam plerumque maxima ingenia avidiora libertatis suæ esse, & rarò solitariæ gravitatis vinculis posse constringi. Nunc autem quasi nulla pars reipublicæ præter Philosophiam procuranda sit, omnem adolescentum industriam ad se vocant, & veluti tyrannicis edictis territiæ juventuti imperant, neque fere ulla avis non relinquit ad vimina plumas, quæ illos aucupes audivit: Quid quod diversæ Philosophorum Scholæ sub horridis præceptis suos greges distixerunt? Omnes sub iisdem votis argumenta adolescentibus proponunt, omnes eundem exitum laboribus profitentur; tamen vix aliquis ex ijs adolescentem laudabit, nisi qui in eandem Philosophiæ sectam, in qua ipse vivit, jurabit. Adeò penè omnia sibi mortales affectus in ea veneratione vindicant, & Philosophi miserrimè decepti, non sapientiæ cultum, sed suam reipublicam diligunt.

At verò miseri parentes, quorum periculo isti quotidie peccant tam multis sceleribus, post ingratham sollicitudinem, curasque, & sæpe prodigum amorem, cum primam tot laborum mercedem à jucunditate adolescentum expectant, omni spe fraudati plerumque suam messem hoc turbine interver-

sam deplorant : sed tutis suspirijs desolatos penates prosequuntur , dum simplicitas vulgi omnibus fraudibus aperta, quæ religione adumbrantur, lamenta orbata senectutis pro flagitijs accusat & ne in hoc gradu calamitas consistat, cum parentes lachrimis & tempore penè dolorem exsaturaverunt, sæpe liberos abdicare Philosophiam, non minore indignatione quam cum eos amiserunt, vident.

Hæc ruina juventutis, tot lacrimæ senum, parentumque miserabiles exitus, primis Scholis, ubi sternuntur fundamenta liberorum, omnem calamitatem imputant. Vestras (Iesuitas) scholas dico, quæ severis legibus & poenè sylvestribus edictis exurgentes, puerorum animos castigant, nec ab infantia servitutis sensim ab virilem libertatem deducunt, sed tanquam semper in ea disciplina duraturi essent, subhorridas leges præscribunt, & ut infernæ artis, mystæ velut circulum designant, ultra quem prodire certo interitus supplicio vetant, &c. *Euphormio Lusinus p. 2. Satyrici sui.*

Iesuitarum collegia, Scholas, modum vivendi, describit. *idem Lusinus p. 2. Satyr. in medio fere.*

*Academia
Patavina*

In querimonia sua Academia Patavina dicit quod Iesuitæ aperto ad artes docendas publico ludo, celebritatem aliarum Scholarum turbent Anno 1595. *Thuanus l. II.*

Rex Philippus Hispaniæ solebat Iesuitas vocare Clericos negotiatores, vel negotiantem Clerum.

Henricus IV. Anno 1594. a Chatello vulneratus in os, ad eos qui sententiam judicium ob negotium, quod Parisinæ Academiæ cum Iesuitis fuit, comperendinaverant, subiratus dixit. Ergo oportuit Iesuitas ex ore meo convinci? *Thuanus l. III.*

Levinus Torrentius Episcopus Antvverpianus vir in primis doctus, prudens, pacis amans, & os for novitatum à Iesuitis invectarum, sæpe dixit. Iesuitas fore provinciarum ruinam.

Augustinus Thuanus Curia præses Vir antiqui moris, ac horridæ libertatis, cum dissidium inter patronos Fisci palam notasset, non sine aliquâ animi commotione subiecit, sibi videri comperendinata causa vitam regis comperendinari, at-

qui

qui non comperendinari eam, sed insigni exemplo, quod ab hoc iudicio expectabatur, in tuto collocari potius oportuisse. Se quidem senio effatum providere, ut potius vitæ, quam litis huius finem sit aspecturus. Ne tamen in ficta sententia moriatur censere ut Iesuitæ toto regno expellantur. *Thuanus l. 110. histor.* ad quod dictum alludit rex Henricus postmodum, à Chatello vulneratus cum ad eos, qui eum visitabant præsertim eos qui huius litis comperendinatae causæ fuerunt, dixit: Ergo oportuit Iesuitas ex ore meo convinci. *Thuanus l. III.*

Sectæ Iesuitarum ELOGIUM.

Concinnatum ex verbis & phrasibus, quibus Iesuita auctor famosi libelli *Gestorum* impiorum per Francos, &c. Genevam & Holland. proscindere voluit, sub ficto nomine Ludovici de Cruzamonte, anno 1632.

Iesuitarum novitiatus, Schola & domus professæ, sunt Receptrices fontium, asyla omnis improbitatis, opprobrium Christianismi, officinæ omnis nequitiae, cathedræ pestilentiae, Academiae impietatis, Acropoles *Antichristi*, hæresos arces, prostibula Babylonicae meretricis, fatales Equi, unde continenter prodeunt incendiarii totius orbis, eversores artium, venenarii regnorum, ficarii Regum, flabella seditionum, emissarii Dæmonum, blasphemiarum in Deum, & in omnes sanctos Architecti, Sodomitarum & Ononisodales, rebellionis Archetypi. Sunt Phlegrarum campus, in quo Titanes contra Numen bellantes: castra subsidiariorum legionum hæreseos & atheismi, unde supplementum mittitur in omnes copias terrigenarum Ecclesiam Dei oppugnantium: seminaria unde longè latèque transplantantur arbores fatalia poma discordiarum ferentes: Colchides, ubi Lojolitica Medea venena errorum & pestem conficit, indeque spargit per totum orbem. Vno verbo (quod nemo verè Catholicus hætenus negavit) universitates iniquitatis, quarum vel solum nomen, sanæ doctrinæ hominibus omni Camarina & orci halitu fætentius est: quæ in suo

Iudo Academio alunt Lanistas hæreticos, qui teterrimorum gladiatorum familiam contra fidem Catholicam diligentissimè, ut faciunt, instituunt: probè institutos in Angliam, in Germaniam, in Galliam, in Hollandiam dimittant: dimissos continenter ad audendum excitent, audacissimum quemque, & impiissimum consecrent, in fastos referant & indigent. Sunt Cavernæ in quibus Draco Tartareus stabulatur, ex quibus gens prava & perversa, non contenta domesticâ suâ impietate in locis, ubi nata est, illam quotidie, quâ se utrumque mare porrigit, longissimè profert, & incredibile quantum prædicationi Sacri Evangelij inter infideles officiat, mentiendo, cavillando, res nostræ fidei elevando, irridendo, veros Christi ministros injuriose traducendo. Testis es (ut cætera prætermittam) ô Germanica & Bohemica Ecclesia! Quis excandescit proscriptiones illas quibus Christiani calamitosissime affliguntur? Quis carceres illos omni morte acerbiores Christianis implevit? quis cruces erexit? quis rogos excitavit, quibus non solum Christiani in toto illo vasto imperio, & alibi excarnificati fuerunt, sed urbes etiam florentissime penitus conflagrarunt! ô secta Iesuitarum! ô flabellum sacrilegæ crudelitatis! ô incentores tyrannicæ impotentiae! Quis Catholicorum hæc legens vestrum nomen sine acerbitate audiat?

Sic mutato nomine: de Te

FAbula narratur, ô Iesuita. Optimè enim fecisti quod nihil eorum, quæ in Tua secta sunt, præterieris: ut non inconcinne Chrysippus à quodam improbo, qualis Tu es, multis affectus convitij. Sub finem mysteriorum Iesuiticæ.

Inde legibus agi ceptum in Societatem (Iesuiticam) à Senatu Veneto & confectis probationibus Xviri constare dixerunt, permultos patres & maritos conquestos esse, quod à filiis & uxoribus solita obsequia non præstarentur, quia Iesuite ipsi affirmassent, eos extra Ecclesiæ communionem esse positos, literas etiam ejusdam ex illa Societate interceptas, quibus Pontificem certiore faciebat, in

urbo

urbe (Veneta) 300. præcipuæ nobilitatis pueros esse, totidem devota, quicquid juberet, suæ Sanctitatis mancipia. Præterea ad senatum delatum, eos per secreta confessionum, secreta familiarum rimari, bona, facultates, & ita totius imperij robur & vires perspectas habere, clientelas cujusque cognoscere, ea de re commentarios ab ipsis confici, & singulis V I. mensibus per visitatores suos, quos vocant, ad generalem, suum mittere, &c. *Thuan. lib. 137.*

Stanislaus Pronskij Lubtinenfis Epistola sua Anno 1607. divulgata ex Gymnasio Patavino, ad Antonium Possev. Iesuitici collegii primarium sodalem, post varia exempla infelicio- rum consiliorum Iesuiticorum enarrata, tandem addit. Monarchiam illos (Iesuitas) in Ecclesia Catholica moliri, etiam Pontificis potentia, quem in speciem tantoperè extol- lunt, si occasio ferat, frenum imponere paratos, ut eam Pon- tifici ablatam in se transferant. Gregorio XIII. optimo & indulgentissimo seni tota vita imposuisse, & largitiones immodicas (nempe 25 tonnas auri) ab eo emunxisse, ac po- stremo pro tot benefactis ridiculo legationis Iaponiæ Cho- ratio (de qua apud *Thuanum l. 81. Anni 1585.*) monenti illuf- sisse. pari impudentia Clementi VIII. imposuisse, &c. & paulò post. Habere in ea Societate omnia vitiorum genera patrocini- um & excusationem. Habere avaros, quo se tueri possint, quo sine ullo conscientia mor- su spiritualia bona nun- dinentur: apud superstitiosos imagunculæ exoscalatione om- nium virtutum Christianarum exercitationem suppleri. Glo- riæ cupidis, quibus ob fortunæ humilitatem, nisi per scelera non licet innotescere, quamlibet summa facinora sanctitatis supparo Velari. Desides habere, unde salutis suæ incuriam excusent, & aliqua in ipsos largitione redimant. Qui nullo Dei metu tanguntur, habere visibile numen cuius cultu dum defunguntur, in religione præ cæteris gloriari possunt. Nullum adeò esse periurium, sacrilegium, parricidium, nullum ince- stum, rapinam, fraudem, dolum, quæ dispensationis velo, spe- ciem pietatis non induant. Itaque mirum non videri, si tantos progressus ea doctrina faciat, multosque fautores habeat, quæ multorum vitiis & cupiditatibus servit. *Thuanus, libro 137.*

SIMILITVDINES

ET

APOPTHEGMATA

de IESVITIS Diversis AVCTORIBVS.

Similes sunt Iesuitæ hedere, quæ extrinsecus & obiter adspicienti videtur muros & ædificia domorum tegere, sustentare, & fulcire, interim eos perumpunt & corrumpunt, & compagem calcis dissolvunt: sic Iesuite extrinsecus quidem fulciunt Papatum, re vera autem eum callidis & callidis suis consilijs & machinationibus destruunt. *Paschasius.*

Alius dixit, Quod Iesuitæ sint uti Herodianæ virgunculæ, ex spiritali Herodiade prognatæ, quibus tam belle saltitantibus Herodes Romanus Papa inter Veneris Bacchique tribules dimidium sui regni offert, quod Ioannem Baptistam, hoc est, Eos qui in vitia papatus invehantur decollatos, exustos, pleneque extinctos petunt. *Hasenmüllerus.*

Iesuitæ sunt instar prodigorum, qui cum nemini prodesse possint tum sibi minime commodant: sic Iesuitæ, nec Ecclesiæ, nec suæ quidem religioni vere doctos præstant, *Responsio ad protest. Iesuit. Polonia in Mercurio Iesuitico p. l. p. 122.*

Iesuite sunt sicut Gangræna & lupus exedens sive herpes, intus enim longius longiusque serpunt dum totum corpus depascant.

Iesuitæ non dissimiles sunt arboribus in sylvis Litanicis, quæ prætereuntes densitate & opacitate frondium, & foliorum ad se invitant, &, ut sub ijs quiescant pelliciunt. Sed simulac sub ijs viatores confederunt, concidunt & corruunt & miseros homines miserrimis modis enecant. Sic Hypocritæ & externa vitæ decentia & probitate Iesuitæ incautos, & improvidos, ad se trahunt, pertractos & vita & bonis omnibus spoliant. In excitatorio. Sic alius eos Sirenibus comparavit, alius, aucupibus fistulâ suâ aves decipientibus.

Iesuitæ similes sunt lacertis, qui si semel aliquid denti-

bus

bus suis arripuerunt, non dimittunt illud, nisi dentes ipsis comminuantur & confringantur: Sic quicquid vnguibus suis furacibus & rapacibus semel arripuerunt, non iis illud extorqueri potest nisi vngues iis refecentur: In excitatorio: Et citius aliquis clavam Herculi extorqueat, quam prædam Iesuitis semel prehensam.

Iesuitæ similes mancipijs apud Scythas, qui absentibus Dominis, & maritis, vi invaserunt Dominorum vxores & eos sibi copularunt. Sic Iesuita reliqui cleri, nisi Argo vigilantiores habet oculos, occupat possessiones. *Ibid.*

Iesuitæ similes Marmoricis in Nubia, qui in corporibus humanis inveniuntur & pariter ea depascunt, & lapidi Sarcophago in Troade reperiri solito; sic Iesuitæ quidem inveniuntur in Societate humana, & in clericorum numero, sed pariter eos depascunt & ad extremam redigunt egestatem, *Ibid.*

Quemadmodum optimi vniones & Corallia continuo attritu, & tactu plumbi in pulverem rediguntur & consumuntur: sic animi hominum quantumvis sinceri, puri, defecati: tamen diuturniore cum Iesuitis conversatione seducuntur & corrumpuntur. Excitatorium.

Quemadmodum aqua fontis Telini ita turbida est, ut cum vino nunquam patiatur se commisceri: sic doctrina infernalis Iesuitarum, cum integritate candore & sinceritate proborum virorum non potest confundi vel commisceri. *Ibid.*

Quemadmodum Philippus rex Macedoniæ, cum pacem Græcis offerret, prius sibi tradi postulavit oratores & consiliarios: Sic Iesuitæ simulacrum aditum & accessum ad regem, seu principem sibi compararunt, operam dant, ut fidelissimi Consiliarij & ministri semoveantur & dimittantur, ut soli eos possideant, & Ducitur ut loris alienis mobile lignum, eos pro libidine sua regant & ducant. *Ibid.*

Quemadmodum serpens non fit Draco, nisi prius serpente devorarit; sic Iesuitæ non prius formidabiles mundo toti fieri potuerunt, quàm tota regna devorarint. *Ibid.*

Factio Iesuitica est quasi acutus gladius cujus lamina quidem in vaginam Polonicam recondita, sed ita ut capulum

Romana aula, & Hispanica teneat manibus, & eum ad nutum suum vibret. *Author de Iesuitis regno Polonia expellendis.*

Iesuitæ accipitres aulici. In aulis enim ova sua ponunt, priusquam venatum evolant. *Idem.* Iesuita peregrinus sibi & exul esse videtur, imo capite imminutus, si ab aulis arceatur. *Idem.*

Ut partus ultimi parentibus charissimi, & plerumque indulgentissimè habentur, & petulantissimi: Sic Iesuitæ Papæ charissimi, quia partus ejus novissimus, etiam indulgentissimè habentur & petulantissimi & nequissimi.

Iesuitæ instar imperitorum medicorum, qui dum corpora nimio succo turgentia expurgant, ea ad maciem adducunt. Sed Iesuitæ vehementibus suis consilijs, rem Christianam non juvant, sed potius remorantur.

Cum Anno 1601 Iesuitæ ab HENRICO IV restitui peterent, sed frustra, rex orationem suam his verbis finivit. Si vere Galli estis, magis totius regni tranquillitati quàm vestræ utilitati consulatis. Dixi quæ volui, abire, & valete.

Habent hoc Iesuitæ in more, ut sensim perrepant, ac instar naviculariorum averso vultu, remis velisque in portum multò ante mediatum, appellant. *Sorbona Parisina 1609.*

Ut aquilæ dicuntur triduo ante præsentire locum committendæ pugnæ & ideo in tempore ad cadavera depascenda eò se conferunt: ita Iesuitæ adeo acuti sunt odoris, ut diu ante olfaciant ubi & ex quibus ædibus divitis alicujus cadaver efferendum, ideo & in tempore, antequam etiam ille, cuius bonis inhiant ægrotet, vel ægrotare se posse sentiat, ad eum se conferunt ne sperata præda iis præripiatur. *Ibid.*

Iesuitæ quasi legum divinarum, quarum si quis unam violat, omnium reus est. Sic quis Iesuitis in omnibus applaudat, gratificetur, & morigerum se præbeat, si vero in uno hallucinetur, gratia præteriti nulla favoris erit. *Idem,*

Ut canes feroces, quamdiu est quod iis objiciamus & porrigamus, tacent, etiam cauda abblandiuntur, sed quum deficit quod demus, ad ferociam redeunt: Sic Iesuitæ quamdiu est quod demus, quod largiamur, eorum quiescit ferocia: sed si dandi finem fecerimus, priorem ferociam resumunt.

Ut mo-

Vt moneta quo recentior eo nequior; Sic secta Iesuitica, quia nouissima ideo pessima.

Vt aquilæ penne reliquarum avium pennas prope appositas consumunt: Sic Iesuitæ reliqui Cleri bona arrodunt.

Iesuitæ similes sunt Scolymis.

Nam uti ante centum annos ij in his terris ignoti fuerunt, sic Iesuitæ: post paulatim coli ceperunt, & magnum erat si in principis hortis unus vel alter haberetur: Sic etiam ab initio, rarum quiddam erat Iesuita in toto regno: sed uti postmodum Scolymi isti ita frequentes facti, ut quilibet rusticus totos hortos & agros ijs confereret, sic etiam tanta frequentia est Iesuitarum uti quolibet fere pago collegium vel scholam erigere velint.

Vt Parthi fugiendo pugnabant & vulnerabant: Sic Iesuitæ semel læsi, nihil mali amplius metuentes post factas reconciliationes, lædunt.

Pater Magirus Iesuita Spirensis, Lutheranos asellis arefactis comparavit, apud quos nihil aliud, quàm In, cum, sub pane, audiretur. Calvinistas anguillis, quæ, quacunque parte tenere velis, lubricitate sua elabuntur. Se vero & Iesuitas dicebat similes esse Lucijs sive lupis fluviatilibus, omnes enim illos, sicuti lupi pisces, nos devoramus.

Iesuitæ sunt sicut venti meridiales, qui postquam cessarunt navigantibus multò periculosiores sunt, quam in ipsâ tempestate: Sic etsi Iesuitæ publicè tumultuari desinunt: clam tamen noxam machinari non desinunt *Dolæus l. 110. Thuani*, sunt uti serpens, qui primos parentes decepit, is cum desperasset, Adamum posse seducere, Evam aggressus est: sic Iesuitæ cum viros desperant posse seducere, uxores earum aggrediuntur *Idem*.

Iesuitæ sunt sicuti Psavonis aves. Nam sicut is captis à se avibus schedulas appendit, quibus sequentia verba inscripserat; Magnus Deus psavo, sic Iesuitæ per totum terrarum orbem discipulos & laudatores suos emittunt, nec id ore tantum, sed & scriptis suis faciunt. Sicuti hujus rei vivum exemplum habemus in *amphitheatro honoris Caroli Scribanij libro 1. titulo Generosioris animi exempla pag. 14. & 6.*

Elixir Iesuiticum.

N

Iesui-

Iesuitæ in omnibus rebus quasi primum mobile, vel suprema rotula in horologio sunt. Nam sicuti illa se movente, & reliquæ moventur: sic Iesuitarum ad nutum reliqui se movent & stant.

Iesuitæ sunt quasi poëtarum Sirenes, nam sicut ille olim incautos cætu suo decipientes, nisi aures obdurarent, postmodum pessum dabant, sic hodierni Iesuitæ verborum mellitorum suavitare improvidos animos juventutis, & mulierularum occupant, & dementant quasi, quos ubi insoporant, postmodum eos & bona eorum ad se trahunt. Quare longe ab ijs recedere debent, vel admodum accurate aures & animos obdurare, qui vitare perniciem istam cupiunt.

Vt qui aurum quærunt non in havis & cloacis, sed in terræ visceribus, sic qui eruditionem & pietatem addiscere quærunt, non in Iesuitarum scholis, sed Academiis & bene constitutis scholis quærant.

Sicuti pisces extra aquas vivere non possunt, sic Iesuitæ extra Aulas durare non possunt. Sicuti rustica & imperita gens frequentius ad agyras & clamorosos circumforaneos plagiarios currit, & ab ijs consilium morborum petit, quàm ad probatæ scientiæ & experientiæ medicos: sic juvenus prona magis est ad stentores, & artium præcones Iesuitas, quàm ad solidæ doctrinæ & industriæ cognitæ præceptores.

Vt vitis jacet & sine frugibus manet, nisi probe fulta sit, sic Iesuitæ nisi magnatum gratia & auctoritate sublevantur.

Vti Iunonia avis cantus pluviae instantis signum: Sic Iesuitarum insolens exultatio magni alicuius mali vel futuri vel peracti significatio.

Sicuti flos solis cursum: sic Iesuitæ magnatum observant periodos.

Quemadmodum frugis perda arbor Salix & aliæ quædam arbores pulchre florent, sed fruges non ferunt: sic Iesuitæ pulchre & artificiosè de virtutibus, de pietate discurrere norunt, sed fructus virtutis & pietatis nullos ferunt.

Quemadmodum petulantes pueri canes irritatos magis irritant, & ad mordendum incitant: Sic Iesuitæ reges & potentes inter se dissidentes, & per se ad arma pronos, suis hortatibus magis

magis inflammant & incitant

Sicut indicium est mercis non satis probæ, quæ multo præconio opus habet: sic nescio, quid finistri de Iesuitica institutione suspicari libet, quod eam ita per pararios suos ubique hominibus divendunt & commendant.

Qui in Iesuitarum scholis pietatem querunt, idem faciunt qui in lupanaribus pudorem & castitatem.

Iesuitæ similes sunt fratribus Iosephi, qui ne ipsorum actionibus obesset, eum in Ægyptum deportandum vendiderunt; sic ne aliquis ex clero iis obstare possit, totum Clerum, si emptorem invenire possent, libentissimè divenderent.

Quemadmodum Deiotarus dicere solebat, pereant amici dummodo & inimici pereant: sic assis Iesuitæ non facturi essent, si omnes Monachi & Canonici perirent, dummodo & hæretici perirent, quo soli in possessionem bonorum eorum succedere possent.

Quemadmodum leves puellæ; procaces ad loquendum, audaces ad faciendum, pertinaces ad negandum, obfirmatæ ad convitia perferenda; sic etiam Iesuitica natio.

Vt frustra facem admovemus ad accendendum aliquid, quæ ipsa accensa non est: ita frustra pietatis & charitatis exempla à Iesuitis petuntur, quia virtutes ipsæ in iis extinctæ.

Sicut pocula aurea non levant sitim, nec morbos curant: sed potio medica in iis. Sic externa Iesuitarum jactantia pietatis non levat à vitijs, sed sincera verbi prædicatio & viva exempla, quæ apud quosvis potius quam apud Iesuitas quærenda.

Similia de Iesuitis.

Iesuitæ similes statuis Mercurialibus, quæ alijs viam monstrant sed ipsæ eam non eunt: Sic Iesuitæ virtutem, & pietatem alijs magnificè solent deprædicare, sed ipsi eam non exercent.

Quemadmodum odia inter fratres exorta, plerumque sunt mortalia & irreconciliabilia, ita odia cum Iesuitis cepta.

Quemadmodum nonnulli serpentes, præsertim aquatici, si aquâ egrediantur, venena dicuntur sub lapide aliquo deponere, & postmodum resumere: Sic Iesuitæ ad tempus exiguum odia sua deponunt, sed ea resumunt.

Secta Iesuitica est quasi grex porcorum, si quis unum ex iis lædit, omnes in ejus auxilium concurrunt porci. Sic vnum si læseris Iesuitam, omnes habebis inimicos & adversarios.

Alius dicebat Iesuitas similes esse furibus, qui si in domum aliquam veniunt, & nihil inde furati excedunt, putant se aliquid de rebus suis ibi reliquisse: Sic Iesuitæ in divitis alicujus domum venientes (nam pauperes nihil periculi hoc nomine habent) si nihil illis donatum vel legatum fuerit, putant insigni se injuriâ affectos vel magam rei suæ se jacturam fecisse.

Iesuite instar petulantium puerorum in Scholis, qui, postquam alios læserunt, primi querelas ad præceptores deferunt, quo etiam ipsi extra culpam ponantur, & alios ei implicent, sic Iesuitæ, cum alios nullo non injuriæ genere affecerunt, primi sunt qui accusationes instituant, quo stratagemate se sperant excusabiles, aliosque damnabiles.

Vir quidam primariæ nobilitatis in Ducatu Clivenfi, cum ei dictum esset, quod Iesuitæ possent Diabolos ejicere, respondebat, miror igitur quod Geusios, id est, Hollandos, quorum internecini hostes sunt, non expellant ex urbibus Clivenfibus.

Calvinistas primo bellis Iesuitæ impetunt, & primos eos impugnant, ut postmodum ijs devictis & superatis, tanto facilius aggredi & eos debellare possint. *Lucas Osiander in monitione sua de consilijs sanguineis Iesuitarum.* Notate Lutherani, Iesuiris folium Sibyllæ est.

Tros Tyriusque fiant (modo sint Evangelici, hoc est, Calvinistæ, seu Lutherani) Iesuitis nullo discrimine habentur. *Idem. Ibidem.*

Alexander Hajus Iesuita solebat dicere: Quod Iesuita sit omnis homo: Ergo dicebat alius, etiam Sacrilega, fur, latro, homicida, regicida parricida, scortator, adulter. Hi enim omnes sub nomine *omnis* comprehenduntur.

Idem

Idem *Hajus* etiam hoc in ore habebat : *qu'il faut dissimuler & obeir au Roy pour un temps par feintise.*

Iesuitarum commendationes Romæ ad consequendas dignitates & præbendas plus valent , quàm potentissimorum Regum intercessionibus. *Author de Iesuitis regno Polonia expellendis.*

Cùm seditiosus quidam liber Parisijs exureretur , qui liber à Iesuitis conscriptus erat , quidam ex Spectatoribus dixit. Quid juvat exurere libros si authores librorum tolerantur ? Quid juvat in chartam esse severum, si authores seditiosorum librorum non licet nominare ?

Iesuitæ similes Ranis quibus non bene , nisi in lacunis suis sint : sic Iesuitæ nunquam melius habent, quàm cùm omnia bellis ardent , flagrant, totusque status reipub. turbatur.

Vtuntur Iesuitæ aureis & argenteis argumentis , quibus homines convertunt, hoc est, promittunt ijs aureos montes, promotiones ad dignitates & officia, præbendas , si abjectâ agnitâ & verâ religione , in castra Pontificia transeant : Sed tales conversiones quis melius corruptiones & everfiones perversionesque vocare possit.

Quidam dixit quod Franciscani chordigeri admodum desipiant , qui mendicando , male habitando , cubando , vestiendo , nudis pedibus incedendo , & dura omnia patiando , volunt , & sperant salvari : dum Iesuitæ , regia Palatia inhabitando , aulas frequentando , delitiando , equitando , mollior cubando , verbo tantum non Sardanapalicam vitam ducendo eandem sperant se assequi posse beatitatem.

Quidam iussus explicare literas illas insignibus Iesuitarum appictas *I. H. S.* Sic eas vernacule reddidit *jhr heilose Schelmen* & retro. *Sie lassen Iesum* : alius sic explicuit, Impij, hæretici, Schismatici, & retro : Sophistæ, hostes Iesu, vel sic, Inquisitionis Hispanicæ focij : & retrò, superbi, hæredipetæ, invidi.

Quod Iesuitæ de omnibus planetis aliquid participant. Morositatem à Saturno ; actualitatem & cupiditatem imperandi à Iove : Bellorum & armorum amorem & consilia , à Marte :

Elixir Iesuiticum.

O

Marte :

Marte : circumcurſitationem mundi à Sole; à Venere ſanguinea amores & blanditias artemque amandi, à Mercurio linguæ volubilitatem, furacitatem & artem fallendi : à Luna inconstantiam & mutabilitatem.

Iefuitæ aliquando *Henricum IV* Gallia regem volebant rogare, uti hiftoriam Thuani vetaret exprimi in Gallia : ſed ille de hoc præmonitus eadem hora, qua audientiam fieri petebant, in manus ſumpſit hiftoriam illam, & cum amiſſi eſſent, ita attentus in ejus lectione erat, vel certè eſſe ſe ſimulabat, uti Iefuitas aliquamdiu à tergo ſtantes non animadverteret, tandem converſus ad ipſos, dixit, ignoſcite mihi, ita profundus in lectione Thuani fui, uti veſtrum acceſſum non animadverterim, profecto elegans author & quod caput, fidelis in recensendis rebus eſt, ſed facile ei hoc fuit facere, nam ex Archivis & parlamentis meis maximam partem habet. Sic præ-occupavit eorum petitiones, & illi aliud in medium afferre neceſſe habebant.

Cum Iefuita *Cotton* quædam ſecreta vellet à Ludovico decimo tertio extorqueri, reſpondit ei : Non dicam tibi, quantumvis etiam urgeas, ne ſicuti patris mei Confefſiones ad Regem Hiſpaniarum tranſcribas.

Cum Iefuita *Laurentius Majus* ejus tarditatem in reſtituendis Iefuitis increparet, quæ mulieribus per novem menſes uterum geſtantibus ſegnior eſſet, non inſacete reſpondit: Reges diutius parturire quàm fœminam.

Burggravius Alceanus Philippus à *Winnenberg* dicebat, Iefuitas Palatinos ruſticos non verbo Dei, ſed vi & verberibus & multis Hiſpanorum avaritia impoſitis, convertiſſe.

Ruſticus quidam Montanus Duffeld. veniens ad Collegium Iefuiticum, quod tum recens exſtructum erat, luſtrans exclamavit, avertat Deus ! ne Iefuitæ rursus collegium exſtruant, alias de reliquis meis tribus, cùm ante ſex habuerim, ne vnica vacca vel mihi, vel omnibus meis vicinis, remanebit.

Quidam *locoſe* dicere ſolebat Iefuitas non debere patres ſed partes vocari : nam de omnibus rebus partem habere volunt.

Alius

Alius dixit, Iesuitæ primo hoc ordinis sui confirmati seculo ad tantum fastigium divitiarum & opum devenerunt, uti si in eadem felicitate adhuc unum seculum durabunt, etiam coelum licitaturi sint.

Alius dixit, Lutherum graviter peccasse, in Papam, & Canonicos, indulgentias, & alios quæstus ejus abolentem, sed Papam Urbanum VIII. multo gravius, Iesuitarum pellices abolentem; uti apparet in diplomate ejus 1631. Romæ edito.

A viro primariæ nobilitatis I. K. qui in aula Polonica multus fuit sæpius audiui, quod cum aliquando Regina lethaliter decumberet, & Iesuitæ ad eam vocati essent; illa vero illorum consolationibus non posset acquiescere, tandem omnibus exigere jussis, ipsa dixerit Iesuitis, vos mihi de purgatorio multa dicitis, promittitis etiam vos vigilijs & precibus vestris, & missis, pro anima mea faciendis, me cito vellem expedire: Sed misera est illa consolatio: Facile enim fieri posset: uti ea non omnia rite & ordine fierent: sic animæ meæ vestra culpa in purgatorio hærendum esset. Tunc Iesuitæ illam jusserunt hoc nomine bono esse animo. Nam quæ de purgatorio ipsi docerent, esse ea magis ad terrendos homines (forte etiam pecunia emungendos) excogitata, quàm quod ipsi, vel sanior pars catholicorum ita sentiret. Crederet in Iesum & ejus meritum & omnia salva fore. Quæ verba postmodum Regina convalescens alijs narravit. Hæ nempe piæ fraudes Iesuitarum, & ars hominibus eliciendi nummos.

Cùm inter nonnullos quæstio incidisse de mitris quadratis Iesuitarum, quare potius quadratæ quàm rotundæ essent, quisquis suam sententiam dixit. 1. Hoc mysterio judicari. 4. Flumina, quæ ex paradiso exiverint. 2. Quatuor libros regum. 3. Quatuor majores Prophetas. 4. Quatuor Evangelistas. 5. Quatuor ætates hominis. 6. Quatuor humores corporis humani. 7. Quatuor partes anni. 8. Quatuor ventos Cardinales. 9. Quatuor Lunæ phases. 10. Quatuor partes mundi. 11. Quatuor vota Iesuitarum. 12. Quatuor Dominos quibus Iesuitæ ministerium faciunt, nempe, Sathanam,

thanam, Papam, Regem Hispaniæ, & Generalem. 13. Quatuor Cardinales virtutes. 14. Quatuor opposita vitia Cardinalium. 15. Quatuor Solis vicissitudines, nempe duo æquinoctia, & duo solstitia. 16. Quatuor tropos Rhetoricos. 17. Quatuor modos explicandi scripturas. Tandem unanimi consensu conclusum est ab omnibus significari hoc formâ quadratâ, quod IESUITÆ quadrati & quidem in quarto modo nebulones sint.

Cum quæreretur an Iesuitæ in Europa nulla miracula sicut in Indijs, si modo non Iesuitica veritas est, quæ de ijs isti narrant, ederent, alius respondit: Hoc fieri propter nostram incredulitatem. Sed alius hanc causam in prima tempora rejecit, & dixit. Id ideo fieri, quia ipsi Iesuitæ satis essent miraculum, dum nimum. 1. In tam brevi tempore ita numero & divitijs creverint, quantum vix omnes alij ordines. 2. Dum, cum sint authores omnium in mundo hoc habitabili seditionum, tumultuum, bellorum, damnorum, cædium, regicidiorum, & turbarum, nihilominus mundus ab ipsis ita fasciatus, uti eos à dictis criminibus non dico absolvat, sed convictos non orbe toto expellat. Quid expellat? imo toleret, & non tantum toleret sed etiam indices magis magisque evehat, & extollat.

Non nemo dixit. Nullum regnum esse in quo Iesuitis magis contradictum, & in quo plura & graviora suæ Iesuititatis ediderint specimina, quàm ipsum regnum Galliæ: vix tamen regnum in quo plura Collegia, majorem authoritatem, & commoditates, & redditus plures, quàm in ipso Galliæ regno.

Inter Papam & Iesuitas alius talem instituit comparationem: Papa est Eli, Iesuitæ ejus filij. Hi quod Papam habent protectorem & tantum non patrem sicuti filii Eli, omnis generis nequitias, petulantias, libidines & facinora designant. Et licet interdum querela ad Papam de ijs deferatur: is tamen ad illa omnia connivet, vel si in specimen eos corripere vult, sicuti Eli eos blandissimis verbis affatur; sed contingeret, addebat idem, ut vno die illi in prælio succumbant, & rumor ad Papam deferatur, & is nuncio hoc exterritus de solio suo supinus concidat, & cervicem frangat, & simul
totus

totus Papatus concidat.

Cùm quæstio mota esset quænam maxima virtus in Iesuitis esset, mox quidam respondit, quod cùm impudentissimè mentiantur, nunquam tamen convicti pudefiant, vel rubore suffundantur.

Cùm quidam de Martis pullis Iesuitis omnia dira imprecaretur, quidam ex contubernalibus ei dixit, ut parceret verba male ominata in istam societatem evomisse, nam absque ea esset, dicebat, nulla bella essent, nemoque nostra egeret opera, sic esurie nobis omnibus, qui militiæ nos dedicavimus, pereundem esset.

Alius urbanus Iesuitas dixit similes esse lilijs, & volatilibus coeli de quibus in parabola Evangelica scriptum, quod nec arent nec seminent, & tamen ita pulchrè ornati sint, & abunde se alant, sic uti Salomoni in hac parte præferantur. Sic Iesuite et si nihil faciant, nisi aulas & magnatum ædes perrepando totos dies consumant, tamen pulchrè vestiti, lautè vivunt, magnificè habitant: uti vix ipsi reges & monarchæ mundi lautius meliusque vivant.

Cum præles Parlamenti Parisini Henrici IV. Regis Galliarum, à Ravalliaco occisi, cor Iesuitis, in Collegio Iesuitico Flexijs sepeliendum traderet, his verbis usus est. Accipite cor regis, uti diu desiderastis.

Elixir Iesuiticum.

P

THE-

THESES

ET

POSITIONES

EX NOVA ANTIQVA

Veritate desumptæ

*Patribus Iesuitis ad ventilandum proximis diebus Saturnali-
tibus, & qui eos sequentur, usque ad Carnis pri-
vium, vel præter propter, propositæ.*

THESIS I.

Quod Iesuitæ Templariorum & Crusigerorum spurij.
Author de Iesuitis reg. Pol. pellend.

II. Quod in aulis ubi Iesuitæ dominantur pietas sit quæ-
stuosa l. de causis odij publici erga Iesuitas.

III. Quod quis nihilominus bonus Catholicus est, &
bonus Christianus esse possit, etiamsi Iesuitis non in omnibus
arridet aut applaudit, neque mimorum eorum se histrionem
præbet. *Ibid.*

IV. Quod Iesuitæ superiorum prælatorum pædagogi, quos
etiam, ut aulæ Romanæ Coryceos metuere & observare co-
guntur. *de Iesuitis reg. Pol. pellendis.*

V. Quod religiosæ Iesuitarum modestiæ parum fiden-
dum. *Ibid.*

VI. Quod Iesuitæ & ipsi de arbore scientiæ boni & mali
gustarint.

VII. Quod gens Iesuitica aliquando Ecclesiæ Romanæ
horrendi schismatis occasionem præbitura sit. *Ibid.*

VIII. Quod Iesuitis hæreticus sit, qui Iesuitarum ar-
tes

res quocunque modo impedit, aut ipsis non per omnia obsequitur. *Ibid.*

IX. Quod Pax religionis unicum & firmissimum furoris Iesuitici repagulum. *Ibid.*

X. Quod putantes religionem citra Iesuitarum operam consistere non posse, ordinarium Clerum pudendæ ignaviæ arguant. *Ibid.*

XI. Quod Iesuitæ religioni Romano Catholicæ intra Europam magis obstiterint, quàm eandem promoverint. *Ibid.*

XII. Quod confessio venationis Iesuiticæ præcipuum instrumentum, & per quàm commodum rete. *Idem.*

XIII. Quod Iesuitarum assertiones de conversionibus Barbarorum & miraculis apud eos editis, ex ijs locis petitæ sint, ex quibus aliquis non solum verum dicere, sed etiam securè mentiri potest. *Ibid.*

XIV. Quod eruditæ doctrinæ fructus aliunde non minus commodè, quàm à Iesuitis haberi possit. *Ibid.*

XV. Quod fides Iesuitica nulli regi aut regno utilis nisi regi & regno Hispanico.

XVI. Quod omnium Regum & magistratuum vita & mors ab arbitrij Iesuitici horoscopo suspensa sit. *Idem.*

XVII. Quod regna resque publicæ non diutius salvæ sint, quàm quousque regibus rebusque publicis cum Iesuitis probè convenit. *Idem.*

XVIII. Quod qui Iesuitis geniculari nolunt, parum à maximo absunt infortunio. *Idem.*

XIX. Quod rebus Iesuiticis stabiliendis nulla tutior ratio sit, quàm si summa papavera demetantur. *Idem.*

XX. Quod ex risu & gaudio Hugonotarum, si Iesuitæ expellantur regnis, non sequatur Iesuitas ideo esse tolerandos. *Ibid.*

XXI. Quod Hugonotarum gaudium & risus propter exilium melior & tolerabilior, quàm Iesuitarum tolerantia, & mansio cum perniciæ regis, regnique, & subditorum. *Ibid.*

XXII. Quod Iesuitarum omnis cura & omne studium ut clavum reipublicæ in suam redigant potestatem. *Idem.*

XXII I. Quod factiones Hispanicæ in imperio & alijs regnis non prius opprimi possint aut eradicari, quàm Iesuitæ imperio & regnis expellantur. *Idem.*

XXIV. Quod Iesuitæ ventres sunt provinciales, sed caput habent cerebro Hispanico repletum. *Idem.*

XXV. Quod Iesuitica actualitas inter iustissimas causas metus alicujus magni mali ab ijs excitandi referri debeat. *Ibid.*

XXVI. Quod Iesuitica Actualitas plerumque fortiatur tragicum eventum. *Ibid.*

XXVII. Quod nulla regio in Europa excepta Hispania, quæ non de Iesuitarum perfidia conqueratur. *Ibid.*

XXVIII. Quod, quamdiu IESUITÆ incendiij politici fomes intra regnorum & rerum publicarum corporum viscera retinentur, nulla certæ salutis & tranquillitatis Spes relinquatur. *Ibid.*

XXIX. Quod Iesuitæ facilius ex regnis expellantur, quàm intra regna in ordinem redigantur.

XXX. Quod pecuniarium in collegia Iesuitica ingredientium multa passim, egredientium verò nulla usquam vestigia appareant: de causis odii publici erga Iesuitas.

XXXI. Quod Iesuitæ nullum pro oratore, Poëta, Philosopho, aut Theologo haberi velint, nisi vel Iesuita vel certe societatis discipulus fuerit. *Ibid.*

XXXII. Quod bonæ literæ ab institutione Iesuitarum naufragium patiantur. *Trovissus Epistola ad Acad. Salm. Tomo 2. Merc. Iesuit.*

XXXIII. Quod Iesuitarum Tessera sit vnum Deum, vnum Pontificem, vnum orbis Christiani Regem esse debere. *Thuanus l. IIo.*

XXXIV. Quod apud Iesuitas veri Martyres consueantur qui vitam interficiendis principibus locarint. *Idem.*

XXXV. Quod apud Iesuitas sit ædificatio, & Devotio, quæ Christo dicitur Hypocrisis. *Colloq. Iesuit.*

XXXVI. Quod vero proximum, quod Generalis Iesuitarum, sicuti scribitur in Epistola de excellent. Iesuit. Romam regat,

regat, & Pontificatum conferat.

XXXVII. Quod in Iesuitarum Scholis discitur, sit patriæ Charitate oblivioni tradita rebus Hispanorum studere. *Antoninus Arnoldus apud Thuanum l. 110.*

XXXVIII. Quod austeritas & cernui in terram vultus non modestiæ, & contemptus rerum in Iesuitis indicia sint, sed quod superbia & fastus hac specie celetur, & dum terras cernunt, ad opes terrestres, & externos honores oculos intendant. *Ludov. Dolens apud Thuan. l. 110.*

XXXIX. Quod Ignatiani in eo sibi nimium sapientes videantur, quod se cœlo putant aliquando imperaturos, quasi Societatem cum Iesu ipso contraxerint. *Ibid.*

XL. Iesuitæ quod verbo affirmant, facto negant. *Ibidem.*

XLI. Quod pauci Iesuitæ in multorum labores involent, & quod alii seminarunt, illi sine labore metant, Clerus Anglicanus querela sua de Iesuitis apud *Thuanum l. 126.*

XLII. Quod Iesuite libenter accendant faces seditio- num & bellorum, sed iidem maturè se recipiant, & alijs illa incendia restringenda relinquunt. *Ibid.*

XLIII. Quod Iesuitæ paupertatis voto: alij vero sacerdotes Catholici ipsa paupertate distinguantur. *Ibid.*

XLIV. Quod Iesuite velint videri quasi qui soli plantent, qui soli rigent, soli etiam dent incrementum Papatui, reliquus vero Clerus nihil faciat. Sed quod,

Sit numerus tantum & fruges consumer natus.

Ibidem.

XLV. Quod Iesuitæ sint accusatores, actores, testes ergastularii, iudices, executores in controversiis & causis propriis. *Ibid.*

XLVI. Quod Iesuite Romæ & in Hispania, aliter sentiant, aliter loquantur, &, ut in hanc vel illam ditionem demigrant, eas opiniones sumant, aut deponant. *Harlaus apud Thuanum l. 132.*

XLVII. Quod quantum reges in Sodalitii Iesuitici
Elixir Iesuiticum. Q gratiam

gratiam largiantur : tantum securitati suæ detrahant. *Apud Thuanum l. 134.*

XLVIII. Quod Iesuitæ confessiones & absolutiones per Epistolas explicare conantes, institutoriam tabernam aperiant, quâ Sacerdotes, uti nummularii de pecunia, illi de peccatis contrahant : *Stanislaus Proïsky Lubtinskis Polonus.*

XLIX. Quod non mirum, quod Iesuitica secta tantos progressus facit, & tam multos patronos habet, postquam tam multorum vitijs & cupiditatibus servit. *Idem.*

L. Quod Iesuitæ in causa religionis plus consiliis humanis, quàm providentiæ divinæ tribuant. *Proceres Poloniae apud Thuanum l. 138.*

LI. Quod si Academiae lustrandæ & expiandæ, abigendæ prius sint obscœnæ Harpyiæ Iesuiticæ. *Ioannes Passeratius, Oratione de Ridiculis.*

LII. Quod Iesuitæ filix in agro Dominico & Scholastico. *Ibid.*

LIII. Quod Iesuite religionis specie Equum Trojanum paulatim in vrbes, & regiones introducant. *Ibid.*

LIV. Quod Iesuite gratis doceant, & gratis noceant. *Ibid.*

LV. Quod Iesuitæ eo majore infortunio mactandi, quia gratuito sunt mali. *Ibid.*

LVI. Quod Iesuitæ pro levi docendi opella & exiguo Minervali amplissimarum familiarum sanguinem tanquam hircines exsorbeant. *Ibid.*

LVII. Quod Iesuitarum census cùm Regum ac summorum Pontificum opibus certet. *Ibid.*

LVIII. Quod gratuita Iesuitarum institutio sit illis pro hamo vel potius pro reti jaculo, quo callidi piscatores cuncta converrunt cum pulvisculo. *Ibid.*

LIX. Quod liberos suos Iesuitis credere, sit columbas accipitribus, pullos milviis, & oves lupis committere. *Ibid.*

LX. Quod illud, quod Iesuitæ discipulis suis tradunt, sit nihil sapere ritus Hispani, odium legum, institutique patrii, imbellia, imbalnities, impolitia, imparentia, meraque cum
Laver-

Lavernis sacris Barbaries. *Ibid.*

LXI. Quod Iesuitæ non ideo Hippolyti sunt, quia fibulam gestant. *Ibid.*

LXII. Quod evitatio bonorum auctorum apud Iesuitas vsitata nihil aliud quàm ex hirco caprum, ex ariete vervecem, & ex verre majalem facere. *Ibid.*

LXIII. Quod fabri male fecerint, quod Iesuitis patribus, ea parte qua opus fuit, perpetuam non imposuerint fibulam. *Ibid.*

LXIV. Quod falso Iesuitæ sibi imaginentur, aliisque persuadere conentur apud se virtutem domicilium constituisse. *Ex Euphormionis Sat. 1. pag.*

LXV. Quod Iesuitæ in tantum potentia fastigium evecti sint, ut iisdem modis deprimi non possint quibus sunt elati. *Idem. ibid.*

LXVI. Quod Iesuitæ principes populi metu magnates principum fictâ benevolentia teneant. *Ibid.*

LXVII. Quod magnates eam ipsam potentiam, quam Iesuitis exstruxerunt timere cogantur. *Ibid.*

LXVIII. Quod Iesuitæ discipulum pene nunquam dimittant non superbissimum, aut qui aliquem ultra se, magistrumque laudet. *Ibid.*

LXIX. Quod nulli severius in ambitum dicant Iesuitis, nulli etiam frequentius eo malo graviusque laborent. *p. 2. Satyrici Euphorm.*

LXX. Quod multi cum Iesuitis irascantur ijs vitijs quibus ipsimet suam famam indignissime maculant. *Ibid.*

LXXI. Quod Iesuitæ non Sapientia cultum, sed suam rempublicam diligant. *Ibid.*

LXXII. Quod illi, qui titulum sibi arrogant societatis Iesu, videant, an hæreticorum mores penes se Ecclesiam existere mentiantur. *Melior Canus Episcopus Canariensis loc. Theol. 14. c. 2.*

LXXIII. Quod fabulæ illæ de gestis Xaverij, & auctores, & loca adeo longo intervallo distent, ut an mentiantur illi non possit inveniri, & an hæc sint, addubitari eam possit. *Idem.*

LXXIV. Quod totum corpus narrationis (de rebus Xaverij) commentitium appareat, ut, quod Hispanorum sermone teritur, id quoque in hac re facile probes: De Leungas eas Leungas mentiras.

LXXV. Quod mirabile sit, quod hoc tempore adeo perverso & avaro, patres Iesuitæ norint, & possint abunde, quicquid ipsis necessarium est, extorquere. Nec enim sine miraculo fit, quod cum homines sint adeo parci & tenaces, non tamen possint in animum inducere, ut patribus aliquid deneget, aut eorum petitiones rejiciant. DE ZA *Iesuita Serm. in Canon. Ignat. p. 152.*

LXXVI. Quod sit Iesuitica veritas, hoc est, decumanum mendacium, quod Valderama in Canon. Ign. p. 10. scribit: Societatem Iesuiticam fundatam fuisse ab ipso conceptionis ejus admirabilis momento, & hanc fuisse primam societatem, quam inter homines Deus erexit, cujus primum Collegium fuerit vterus virginis.

LXXVII. Quod institutum sectæ Iesuiticæ sit sicuti Siciliæ mons in quo aperitur veluti os Inferni.

LXXVIII. Quod Iesuitæ & eorum discipuli firmiter credant & credere teneantur, quicquid Iesuitæ dicunt & scribunt, verum esse: quicquid hæretici contra, falsum.

LXXIX. Quod quando Iesuitæ non possint matutinas celebrare, Diabolus eas pro ipsis celebret. exemplo Xaverij, teste Turselino l. 205.

LXXX. Quod non amplius dubitandum Ignatium in cœlo esse, cum Diabolus hoc testatus sit. Ribadeneira l. 5. c. 6.

LXXXI. Quod qui terris cœlum videri velit, debeat sepulchrum Ignatij adire. Valderama pag. 89. Canon.

LXXXII. Quod Æquivocationem probare & scriptis confirmare, uti Iesuitæ faciunt, hæresin maximam sapiat, imo Sathanicam doctrinam Thalmudistarum. Vigorius Consiliarius Gallicus.

LXXXIII. Quod Æquivocationes Iesuitarum utilissimum instrumentum & Palladium, quo ad scelera sua pallianda utuntur.

LXXXIV. Quod tum Iesuitis optimè, cum reliquo Clero possimè.

Quod

LXXXV. Quod Iesuitarum exaltatio sit reliqui Cleri depressio.

LXXXVI. Quod Lutherus Romanensi Ecclesiae multum obfuerit, sed multo magis Iesuitæ.

LXXXVII. Quod institutio Iesuitarum in scholis sit histrionica, in templis Comoedo-Tragica.

LXXXVIII. Quod ignorantia & improbitas monachorum tolerabilior, quam Iesuitarum scientia & probitas.

LXXXIX. Quod Iesuitæ habeant multum scientiæ, nihil conscientię.

XC. Quod qui Iesuitis patrocinantur sibi & suis adversentur.

XCI. Quod in quancumque terram; regnum, provinciam, urbem Iesuitæ immigrant, inde è vestigio pax, & tranquillitas Ecclesiastica & politica emigrent.

XCII. Quod eadem gratia à Iesuitis expectanda, nihil danti: multa danti, & non omnia danti.

XCIII. Quod Iesuitæ habeant verba lactis, fraudem in factis, mel in ore, fel in corde.

XCIV. Quod Iesuitæ bonis authoribus suis, interpolationibus, & castrationibus plus nocuerint, quam omnes illæ barbararum gentium in Italiam irruptiones.

XCV. Quod Iesuitæ regem Hispaniæ teneantur defendere Calamo, & is eos gladio.

XCVI. Quod Iesuitæ vti Diabolus, qui si ei aditus in vestibulum templi conceditur, mox in summo altari locari & poni vult: sic si honorificus saltem accessus Iesuitis in aulas & respubl. permittitur, mox illi primas ibi tenere satagunt.

XCVII. Quod Iesuitæ quot Collegia pro socijs construunt, tot castella pro Rege Hispaniarum ædificent.

XCVIII. Quod Iesuitis permissum, ad tempus reformatam simulare religionem, concionari, sacramenta administrare, in finem, vti reformatorum secreta expiscentur; sed ut tempore à Generali præscripto absoluto, ad societatem redeant.

XCIX. Quod Iesuitarum communis sit ad objecta crimina responsio.

Si fecisti nega.

C. Quod Iesuitæ, postquam socij Christi dici & haberi velint, Leonino more cum eo hæreditatem diviserint. Nam cum Christus non habuerit ubi caput poneret, illi regalia Palatia inhabitant, cum Christus tenuiter admodum vixerit, illi tantum non Sardanapalican vitam ducunt, cum Christus non habuerit quo portorium solveret, illi tantum non Attalicas possident divitias, totique quasi mundo dominantur.

CI. Quod hodierna die fides Iesuitica sit, quæ olim fuit Punica.

CII. Quod nihil certius, quàm nihil certi sibi à Iesuitis spondere.

CIII. Quod morsus invidiæ Iesuiticæ multo venenosior & incurabilior, quàm rabiosi canis.

CIV. Quod non tam figulus figulo invideat, quàm Iesuita reliquis Monachis.

CV. Quod summa Iesuitarum religio sit, mutare & accommodare religionem ad commodum & utilitatem maximam.

CVI. Quod potior pars Iesuitarum melius in corde & conscientia informati sint, quàm alios doceant. *Exemplo Regine Polonia.*

CVII. Quod milites justissimas habeant causas pro Iesuitis orandi: quod ijs superstitionibus bella futura sint, & proinde semper militum opera opus fuerit.

CVIII. Quod omnes pij & probi Iesuitæ in vno annulo possint scribi.

CIX. Quod regicidia à Iesuitis institui solita, quasi longo usu consuetudo facta sint.

CX. Quod regnorum proditiones & perditiones nomen virtutis politicæ apud Iesuitas occupent.

CXI. Quod Academia illæ Salvæ esse non possint, in quibus Iesuitæ publice docent. *Sorbona Parisina. 1609.*

CXII. Quod, quod olim Philistæi inter Iudæos, hodie Iesuitæ inter reliquum Clerum.

CXIII. Quod Iesuitarum Consilia ita comparata sunt, uti sæpo

uti sæpe post 40. & 50. annos ad maturitatem perveniant, & in effectum deducantur.

P O R I S M A.

Quod si Papa & Reges sibi & securitati bene consuluerunt, Templarios & Humiliatos tollendo & abolendo: optimè sibi & suæ securitati, pacisque Ecclesiasticæ & politicæ eosdem consulturos, si pari via & oratione cum I E S U I T I S, & id quàm primum, progrediantur.

Dubium, sive Quæstio.

Videri rem omnem captum excedere, qua ratione spatio vnius seculi ita auctus sit numerus I E S U I T A R U M, cum uxores non habeant: & qua ratione divitijs ita creverit, cum mercaturam vel aliam aliquam Mercurialem lucrificam negotiationem non exercent. Nisi forte ad primum quis ex Poëta dicere velit:

Fæcundum semper semen adulterio. Et noxias & inutiles herbas, semper citius & felicius provenire utilibus & salubribus herbis. Et ad secundum, I E S U I T A S, cum Christus in deserto Sathanam adorare noluisse, illud ministerium subijisse, Sathanamque ex promisso regna & opes mundi ijs concessisse.

A V T H O R.

*Qui Iesuita bonus, Christi non cultor is aptus.
Christi qui cultor, non Iesuita bonus.*

F I N I S.

ERRATA, absente Autore, si quæ irrepperunt, quisque facile ex ingenio & iudicio suo corrigit. Præterea cum sint vitiosi Homines, imò nihil nisi purum putum vitium, de quibus libellus iste confectus est, nihil mirandum erit, si, uti res rebus convenient, plurima habeas vitia Typographica.

Weidner, Johann Leonhard,

Elixir Jesuiticum

S.l. [ca. 1640]

4 Jes. 188#Beibd.1

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10521110-8

VD17 12:115207Y